

KOMMUNISTISK POLITIK

18. maj 1993 Oliemaleri af Jørgen Buch

18. maj 1993 - 18. maj 2003
Den statslige undertrykkelse skærpes

Nr. 11

7. årg.

2003

24. maj -
6. juni

Støttepris 12 kr.

TEMA: DET AMERIKANSKE HUNDREDÅRSRIGE

G8, Bush og verden s. 2 ● Fra 18. maj 93 til 18. marts 2003 s. 3 ●
Danske arbejdspladser er multinationale s. 4 ● Efterløn - hvad nu? s. 5 ●
Den store idé om et forenet Europa s.6 ● SiD og EU-hovedaftale s.8●
'Ingen krig mod Irak' bliver til *Nej til krig' s. 10 ● Rastløs og retsløs s. 11 ●
Nej til politiske fængslinger - Løslad maleraktivisterne NU s. 12 ●
Guder, dødelige og imperium s. 14● Imperiefilosofi s. 17● Mørkets fyrste s. 18●
Evian s. 21 ● Debat s. 22 ● Det europæiske spejlbillede s. 24

G8, Bush og verden

KOMMUNISTISK POLITIK

Når G8-landene med den amerikanske præsident Bush i spidsen mødes i den franske by Evian fra 1.-3. juni er det gang nr. 28 siden 1975, at lederne for de rigeste og mest magtfulde lande – de store imperialistmagter – mødes for at udstikke en kurs for verdens fremtid. Eller rettere sagt: deres kurs for at fastholde og udvide imperialismens dominans og drive deres globalisering fremad for at sikre de multinationale selskaber gigantprofitter.

Hvad er dette forum egentlig, som gradvist har udviklet sig til en international autoritet? Det er et selvbestaltet organ, hvis indflydelse stammer fra deltagerernes økonomiske, politiske og ikke mindst militære styrke. Det kunne også kaldes USA's selektive klub for koordination af nye imperialistiske felttog med partnere og rivaler. Det er et forum uden legitimitet i international ret – og endnu vigtigere: et forum med stadig mindre legitimitet i folkenes øjne, fordi de ser, at det træffer beslutninger, der retter sig mod dem og rammer dem.

Antiglobaliseringsbevægelsen Attac kalder med rette G8-forummet for *'inderkredsen af de dominerende landes ledere, landets rigeste og mest magtfulde personer, syndikatet af verdensøkonomiens hovedaktionærer.'*

De borgerlige medier stiller ikke spørgsmålstegn ved G8-forummet. De rige landes klub samles selvfølgelig for at redde verden ud af den ene eller anden krise. For at sikre ny global vækst og fremgang. Og fred og fordragelighed indbyrdes – ikke mindst oven på den afslørende splittelse mellem netop de magter, der nu mødes i Evian, i forbindelse med Irak-krigen. Sårene skal heles, så deres udplyndring af resten af verden i fællesskab kan fortsætte – til gavn for dem alle, og til skade for alle andre.

Spørgsmålstegnet ved forummets legitimitet bliver sat i gaderne, af antiglobaliseringsdemonstranter, krigsmodstandere og antiimperialister, som protesterer mod den magtfulde nykolonialistiske og nyliberale klub og dens beslutninger. G8 spiller en hovedrolle i at påtvinge verden nyliberalismens doktriner og praksis: for at fjerne alle hindringer for de multinationale selskabers uhæmmede operationer på verdensplan, for at sikre kapitalens adgang til alle markeder i form af 'internationale investeringer', tilpasning af verdensmarkedet

og verdenshandelen til selskabernes behov – og reduktion af staternes indflydelse på økonomien, nedskæringer af de offentlige udgifter, privatisering af alle offentlige værdier, underminering af de offentlige ansattes og fagbevægelsens stilling. Verdensøkonomien skal reguleres ikke af stater, men af det globale kapitalmarked.

Det har været G8s hovedprioritering i en årrække.

Det mødes på baggrund af en skærpet økonomisk verdenskrise, som ryster deltagerlandenes økonomier, fra den amerikanske til den tyske og japanske. Og det sker på baggrund af Irak-krigen, som for alle har tydeliggjort det amerikanske krav om at kunne opbygge et globalt imperium. USA vil have partnerne og rivalerne til at acceptere og indordne sig under dets nye verdensorden. De øvrige slås for at få mere end de krummer, som USA vil levne til dem. Først og fremmest forenes de af bestræbelserne for at sikre deres multinationale bedst mulige betingelser.

I realiteten er G8-topmøderne en demonstration af at hele den nyliberale tankegang, politik og praksis har spillet fallit. Den har ikke skabt social fremgang eller større rigdom – den har gjort millionærerne endnu rigere og forøget forarmelsen og elendigheden blandt verdens milliarder af fattige enormt. Den har været og er ude af stand til at overvinde de kapitalistiske kriser eller til at finde nogen vej ud af den nuværende økonomiske verdenskrise. Forstærket militarisering og kostbare krige som Irak-krigen har ikke overvundet krisen. De nyliberale økonomiske foranstaltninger har skærpet den og mangedoblet de negative sociale virkninger.

Derfor er budskabet fra gaderne også: JERES SYSTEM DUER IKKE. Nyliberalismen og dens kriseløsninger har spillet fallit. En anden verden er mulig – og en anden verden er nødvendig.

Som det hedder i fælleserklæringen fra en række europæiske marxistisk-leninistiske partier op til Evian-mødet:

"Den verden, som vi tilstræber og kæmper for, har et navn: det er socialisme.

Der går en vej til den: det er arbejderklassens og folkenes revolutionære kamp."

Redaktionen den 20. maj 2003

KOMMUNISTISK
POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Adresse

c/o Oktober Forlag
Willemoesgade 58 E,
2100 København Ø.
Tlf. 35 43 49 50.
Fax 35 43 49 59.
e-mail:
apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement

Mandag og torsdag 13 - 17
Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk
ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (13 nr.) 175 kr.
År (26 nr.) 300 kr.
Betales til

Foreningen Oktober Forlag
Giro 1-663-4271

Deadline for indlæg til næste nr.
fredag den 30. maj 2003

18. maj 1993 – 18. marts 2003

To gange inden for de sidste 10 år har folketingsflertal dikteret flertallet af befolkningen en politik af de største konsekvenser imod dens vilje. Den 18. maj 1993 dekretedes omafstemning om Maastricht-traktaten, der bandt Danmark til opbygningen af Den europæiske Union som en ny imperialistisk supermagt med fælles regering og statsapparat, fælles valuta o.s.v. I 1992 sagde danskerne klart Nej til Unionen – i maj 1993 manipuleredes Danmark med ved omafstemningen.

Den 18. marts 2003 meddelte den danske regering, at den sendte Danmark i krig – for første gang i halvdandet århundrede. Danmark blev aktivt krigsførende i strid med international ret og FN's charter – og mod et flertal af danskernes holdning.

I begge situationer blev statens undertrykkelsesapparat taget i anvendelse mod den uundgåelige protest mod voldtægten af det borgerlige demokrati. Den 18. maj 1993 blev en demonstration af, at politiet er parat til at skyde og dræbe demonstranter. 117 skud blev affyret mod en gruppe unge EU-modstandere, som havde samlet sig på Skt. Hans Torv på Nørrebro i protest mod det manipulerede resultat af omafstemningen. 13 mennesker blev såret af skud – heraf nogle, der blot var tilskuere til urolighederne. Ved et rent mirakel blev ingen af dem dræbt. For første gang siden den tyske besættelse blev der skudt direkte ind i en folkemængde.

Ingen politikere er blevet draget til ansvar 10 år efter. Ingen politifolk er blevet straffet. Løgnagtige undersøgelsesrapporter blev produceret over en lang årrække, tilbagevist – og til sidst blev hele sagen arkiveret lodret.

Det juridiske opgør med demonstranterne, som havde kastet med brosten, gik derimod sin gang. Op til et års fængsel for nogle af brostenskasterne.

Skuddene var – hvad der aldrig er blevet fastslået officielt – en provokation iværksat af en gruppe urobtjente, som havde deres egen regning at gøre op med demonstranterne. Den offici-

elle konklusion blev, at politiet var for dårligt udrustet til at kontrollere demonstranter – og det er siden blevet oprustet i en sådan grad, at selv gigantprotester vil kunne undertrykkes af statens magtapparat. Det blev mobiliseret til demonstrationerne omkring det danske EU-formandskab, og ikke mindst topmødet i december 2002, hvor nye politiprovokationer fandt sted – uden at de demonstrerende denne gang lod sig provokere.

For en hel generation af unge blev den 18. maj 93 en demonstration af, at statens voldsapparat i sidste ende er til for at blive sat ind mod befolkningen.

KOMMENTAR

At den politiske protest har meget snævre rammer – og går man til grænsen, vanker der fængsel eller massakrer.

Senere er der igen blevet skudt mod politiske demonstranter i Unionen – i Genua, hvor Carlo Giuliani blev dræbt, og i Gøteborg, hvor kun held forhindrede, at demonstranternes liv gik tabt.

Den 18. marts 2003 går det officielle Danmark i krig. Titusinder har demonstreret landet over i den mest omfattende protestbevægelse, landet har set i årtier. Millioner har været på gaderne overalt i verden. Den danske regering har lurepasset og ikke meldt ud, at den

har aftalt med Bush's USA at blive aktiv krigsdeltager. Da stats- og udenrigsministeren vil meddele dansk krigsdeltagelse på et pressemøde, bliver de overhældt med økologisk rød maling, symboliserende det blod, de vil få på hænderne. Mere end 5000 civile irakere blev dræbt under de påfølgende kamphandlinger, mange tusinder flere er gået til af krigens følger og sygdomme og mangel på behandling. Blodet på Anders Foghs og Per Stig Møllers hænder sidder fast og vil aldrig blive vasket af.

Og statens undertrykkelsesapparat gik i gang igen, akkompagneret af en villig lakajpresse, der søgte at fremstille den ikke-voldelige og symbolske aktion i folketinget som en terroristhandling. De formastelige maleraktivister, som protesterede mod en ulovlig krig og ulovlig krigsdeltagelse og mod voldtægten mod flertallet af befolkningen, er blevet sat til at rådne op i et fængsel, varetægtsfængslede i 2½ måned før retssagen – og med udsigt til en langvarig dom. Der skal sendes 'et klart signal' (som anklageren siger) om at grænsen for politisk protest er overskredet med mange længder, når statsministeren drypper af maling (ikke af blod). Kravet er en langvarig fængselsdom.

Selvfølgelig har man forsøgt at fremstille den 18. maj som en voldelig protest og skuddene mod mængden som 'nødvendige' afværgeforanstaltninger. Der var ikke et gran af vold i maleraktionen. Og statens undertrykkelsesapparat reagerer hårdt og massivt. "Vold" eller ikke-vold: Det er lige meget. Det er selve den politiske protest, den opfatter som kriminel og til at blive behandlet efter den skærpede terrorlovgivning.

At drage konsekvenserne af den erkendelse er nu op til endnu en ny ungdomsgeneration og en gigantisk antikrigsbevægelse, som har udviklet sig mod den imperialistiske globalisering, den amerikanske imperialisme og monopolernes EU og deres ægtefødte afkom: de blodige røver- og kolonikrige.

Danske arbejdspladser er multinationale

Tre ud af fire danske arbejdere er ansat på virksomheder, som er ejet af multinationale firmaer. Den danske arbejderklasse rammes derfor også hårdt af den internationale økonomiske og de omfattende fyringsrunder i en lang række multinationale firmaer samt nedlæggelsen af virksomheder/flytningen af produktion til lande med ekstremt billig arbejdskraft. Globaliseringen af kapitalen kræver en helt ny dagsorden for den danske fagbevægelse, mener LO - men ikke den, som LO foreslår ...

En ny HK-undersøgelse viser, at ejerstrukturen i dansk industri/erhvervsliv (i det omfang man da kan tale om dansk) er blevet endog voldsomt stærkt internationaliseret. 75 pct. af alle medlemmer af fagforbundet HK, som er ansat i det private erhvervsliv, arbejder for en multinational virksomhed (i undersøgelsen defineret som en virksomhed med omfattende aktivitet i flere lande. Virksomhederne kan altså formelt set stadig være "dansk" ejet).

Formelt, for når det gælder det danske samfunds og danske arbejderes ve og vel, er ejerskabet ofte i globaliseringsens navn rystende ligeglad. Det er mulighederne for maksimal profit, der styrer, og kan det betale sig at nedlægge produktionen/flytte produktionen til udlandet, så flytter man hegnsplæne til Portugal, Polen, de baltiske lande mv. De danske arbejdere rammes også af de massefyringer, der har fundet sted både i dansk ejede og udenlandsk ejede multinationale koncerner.

Globaliseringen (internationaliseringen) af den danske industri og det danske erhvervsliv kommer - ifølge LO's Ugebrevet A4 - bag på fagbevægelsens topfolk. "En udvikling, der uden tvivl fortsætter og dikterer en helt ny dagsorden for fremtidens fagbevægelse", slår Ugebrevet A4 nr. 19, fast.

Jens Pors, formanden for HK/Industri, udtaler til ugebrevet: "Når så mange LO-medlemmer mærker globaliseringen på deres arbejdsplads, så må og skal vi op på dupperne i fagbevægelsen, hvis vi vil beskytte vore medlemmer og fortsat sikre dem gode løn- og arbejds-

forhold".

Globaliseringen kræver nytænkning og omgående omstilling fra hele fagbevægelsen, lyder det. Det er sådan set rigtigt, men hvordan vil fagbevægelsen (LO) så tackle situationen og styrke kampen for de danske arbejderes interesser. Vil LO virkelig til at være en kamporganisation, som kan udgøre et effektivt bolværk mod den multinationale kapitalens skalten og valten. Tværtimod. Nytænkningen skal udnyttes til at sikre en accept af EUs indblanding i danske arbejdsforhold - under dække af styrkelse af den internationale kamp mod kapitalen!

Ifølge LO skal vi søge en større indflydelse på europæisk plan - altså indenfor rammerne af EU - via et øget samarbejde via det socialdemokratiske Euro-LO. "Vi kan ikke bare agere i forhold til Dansk Industri og danske arbejdsgivere. Vi skal være mere offensive i forhold til at indflydelse på europæisk plan", bedyrer Jens Pors.

Det betyder, forklarer han, at man må gøre op med, at den danske model på arbejdsmarkedet er den bedste af alle og urørlig. Det er en farlig holdning. Vi bør ikke være bange at for afgive suveræniteten, for, at EU direkte blander sig i danske arbejdsmarkedsforhold, men omvendt forholde os positive til et europæisk, kollektivt arbejdsretsligt system: Vi skal til at påvirke EUs arbejdsmarkedspolitik, hvad enten det gælder en europæisk hovedaftale eller et fagretsligt system på europæisk plan.

Altså samarbejde med (søge indfly-

delse på, som det hedder) den europæiske union - Monopolernes

Forenede Europa - om en arbejdsmarkedspolitik, som tager videst mulige hensyn til den europæiske kapitalens interesser og fortsætter smadringen af de faglige rettigheder, som den danske arbejderklasse har tilkæmpet sig.

Hk er i fuld gang med nyprioriteringen af det internationale og europæiske faglige samarbejde. Der er blevet etableret en arbejdsgruppe med titlen "EU og globalt Forum", der skal være tænketank til nye aktiviteter og udvikle kurser i globaliseringssspørgsmål. Tillidsfolkene skal sikres "professionel forberedelse" af overenskomstforhandlinger (i EU-regi), deltagelse i samarbejdsudvalg og skabe en større forståelse for internationaliseringen.

Tillidsfolkene skal, ifølge HK/Industri formand have "nok viden til at aflive alle skrækscenarierne om globaliseringsens konsekvenser". Også Sune Bøgh (SiD) advarer om alvorlige konsekvenser for dansk fagbevægelse, hvis ikke det internationale arbejde for topprioritet: Hvis ikke fagbevægelsen geares til de internationale udfordringer, så vil tillidsfolkene søge andre steder hen for at hente den hjælp og rådgivning, fagbevægelsen burde tilbyde, mener han ifølge Ugebrevet A4.

Om det internationale samarbejde, som de slår til lyd for, vil forhindre eller snarere føre til alvorlige konsekvenser dansk fagbevægelse. Tjah, det er så et helt andet spørgsmål. Meget tyder på, at man er langt fra et redde dansk fagbevægelse, at forhindre fagbevægelsen i langsomt at dø. Tværtimod. Man er ved yderlige at føre arbejderklassen bag lyset, mod nye alvorlige nederlag til gavn og glæde for den europæiske storkapital (for de multinationale firmaer, danske som udenlandske). I stedet for at styrke kampen mod den vildt galoperende globalisering af kapitalen og dens følger, fremmer man globaliseringen på arbejderklassens bekostning. I samarbejdet og EUs hellige navn .

De borgerlige medier, regeringen Fogh med Venstre som spydspids og DA har forstærket kampen mod de ældre arbejdes og pensionisternes sociale rettigheder.

Hvornår efterlønsordningen skrottes, folkepensionen udhules yderligere samt en lang række sociale ydelser til ældre udraderes som "automatiske ydelser", er et åbent spørgsmål. Kampagnen imod efterlønnen er intensiveret voldsomt i de borgerlige medier, og bag det seneste angreb på efterlønnen står især Dansk Arbejdsgiverforening, der efter sigende har regnet videre på en rundspørge udført af Socialforskningsinstituttet.

Skønt en række undersøgelser har dokumenteret, at mange ældre er gået fra ledighed og på efterløn, i høj grad fordi udsigterne til at få et nyt arbejde er lig nul, så når Dansk Arbejdsgiverforening frem til den modsatte konklusion: Efterlønsordningen misbruges i et stort omfang af raske ledige, der har et fast arbejde, til at trække tilbage fra arbejdsmarkedet alt for tidlig. Det viser svar, som folk, der er gået på efterløn, har givet på en række spørgsmål fra Socialforskningsinstituttet, hedder det.

Arbejdsgivernes konklusion slås naturligvis fast som sandheden om den forhadte efterlønsordning i medierne, ikke mindst i trofaste talerør for regeringen og arbejdsgiverne såsom Berlingske Tidende. Det er tale om et opgør med en myte om efterlønnen som en foranstaltning for folk, som er slidt ned på arbejdsmarkedet. Efterlønsordningen skal totalt afskaffes her og nu, tordner

Efterløn - hvad nu?

DA, akkompagneret af et kor af beredvillige journalister, arbejdsmarkedsforskere, økonomiske eksperter m.v.

Nedslidningen skyldig

Langt de fleste folk, der går på efterløn, har et fast job og er sunde og raske. De har valgt efterlønnen frivilligt. Det fremgår klart af svarene på Socialforskningsinstituttets seneste rundspørge, påstår DA. Kun meget få er (forklarer de selv) gået på efterløn som følge af nedslidning på arbejdspladsen eller arbejdsløshed. Ordningen misbruges altså af arbejderne til at trække sig tilbage før tiden.

Andre undersøgelser tilbageviser imidlertid påstandene, som ellers fremstilles som den endegyldige sandhed om efterlønnen. De ældre rammes hårdt af den stigende arbejdsløshed. Mange er gået på efterløn efter at være blevet fyret, og ikke mindst mange ufaglærte arbejdere er blevet slidt ned som følge af elendige arbejdsforhold og derfor gået på efterløn.

"Ledigheden blandt ældre er højere end for andre aldersgrupper, og arbejdsgiverne står ikke i kø for at tilbyde de 50-60-årige arbejde," fastslår formanden for A kassernes Samvirke Morten Kaspersen:

"Det fremgår klart og tydeligt af vores ledighedsstatistikker!" Der er simpelthen intet nyt arbejde at få for de ældre, der er blevet kasseret som uønsket arbejdskraft af arbejdsgiverne, og Metal har nyligt dokumenteret, at en stor del af de nye efterlønnere kommer direkte fra arbejdsløshed.

Kendsgerninger, som er ilde hørt, da man ønsker at skrotte efterlønsordningen. De ledige ældre skal stå til rådighed som arbejdskraftreserve, der kan udnyttes som løntrykkere og billig arbejdskraft, så det tredje arbejdsmarked kan udbygges. Endnu flere skal sendes i aktivering som billig arbejdskraft uden faglige rettigheder, som ren slavearbejdskraft.

Undergravning af ældres sociale rettigheder

Samtidig med det fornyede og forstær-

kede angreb på efterlønnen lægger regeringspartiet Venstre op til et frontalt angreb på pensionisternes sociale rettigheder. Under dække af at afskaffe en skattefidus for rige ældre vil man samtidig fjerne en række lovpligtige, automatiske sociale ydelser de til ældre. Udbetalingen af ydelser, som man som pensionist i dag har krav på, skal begrænses stærkt eller som det hedder gøres afhængige af formue og indkomst.

Med andre ord skal ikke der længere være tale om nogen kollektiv sikring af, at de ældre lovpligtigt har ret til velfærdsydelser som f.eks. boligsikring og tilskud til vaccine. Hvad med pensionistkort til kollektive trafik, medicintilskud og de øvrige tilskud, som alle ældre "er automatisk berettigede til"? Venstre har ingen konkrete planer om yderligere forringelser af "folkepensionen", der i forvejen er blevet stærk udhulet, ikke i denne omgang vel at mærke. Det kan nu hurtigt komme.

Baggrunden for Venstres forslag er efter sigende, at man vil sætte en stopper for, at de "rige ældre" kan indefryse deres ejendomsskat. Muligheden for at indefryse ejendomsskatten fungerer i dag som "billige lån" til ældre med egen bolig, med en rente på kun 1,6 pct.!

Kommunerne har mistet skatteindtægter på de ældres muligheder for at indefryse ejendomsskatterne – op imod 2,7 milliarder kroner på landsplan. Kommunernes Landsforening (KL) har krævet en ændring af ordningen i forbindelse med de økonomiske forhandlinger om en ny håndfæstning mellem regeringen (staten) og kommunerne og for det kommende år. Regeringen har lovet at imødekomme kravet ved samtidig at lægge op til et generalangreb på resterne af den sociale velfærd, hedder Venstres plan.

Ved at fjerne den lovpligtige ret til sociale ydelser og dermed begrænse adgangen til sociale ydelser kraftigt vil man angivelig sikre, at der bliver råd til det danske velfærdssamfund, uden at skatterne sættes op. *"Et opgør med gratis sociale ydelser til alle er nødvendigt,"* udtaler Venstres socialpolitiske ordfører.

Den store idé om et forenet Europa

Tony Blair som præsident og Joschka Fischer som udenrigsminister

Det europæiske konvent er ved at barsle med sit endelige forslag til en forfatning for "Europas forenede stater".

Det Europæiske Konvent er ved at være ved vejs ende. 20. juni ventes det græske formandskab at få overrakt det færdige forslag til en egentlig EU-forfatning. Opgaven bestod i at sammenskrive de dokumenter og traktater, der tilsammen har udgjort grundlaget for samarbejdet fra Kul- og Stålnationen og "det fælles marked" til den Europæiske Union med fælles mønt.

Drivkraften i samarbejdet har alle dage været de største lande og deres monopolgrupper inden for industrien, mens de europæiske befolkninger har været et problem, der skulle håndteres.

Den nye forfatning, som konventet har brygget på, er ikke nogen undtagelse fra denne regel. Øvelsen går ud på at placere de store lande centralt i ledelsen af det kommende Europa, mens de 15-16 mindre lande – herunder en del af de nyoptagne østeuropæiske lande – skal have deres indflydelse placeret i sekundære udvalg. Spørgsmålet, som konventet stiller sig selv, er: Hvilke af de 25 lande skal sidde på de 12 politiske delområder i kommissionen, de såkaldte kommissærer, og hvem skal være formand? Og hvad med den overordnede politiske ledelse, Det Europæiske råd, der er sammensat af de forskellige medlemslandes regeringer, og hvor formandsstolen går på skift?

Den store vision er stødt på flere forhindringer i praksis, især den amerikanske modvilje mod den nye valuta og en fælles europæisk udenrigspolitik. Det har været åbenbart, at det er lykkedes for USA at splitte landene i EU i en sådan grad, at man faktisk ikke kan se en fælles udenrigspolitik som noget nært forestående realistisk mål. Derfor fremstår diskussionen om en fælles udenrigsminister som noget abstrakt.

Et lige så vigtigt spørgsmål har været en styrkelse af det økonomiske samarbejde, det vil sige næste skridt i møntu-

nionen. Her er køreplanen, at EU skal udvikle sig til en økonomisk blok med perspektivet at blive verdens stærkeste. Denne målsætning kræver en høj grad af centralisering af skatte- og indkomspolitik samt en klar strategi i den internationale konkurrence med dollaren.

Fra de nuværende medlemmer af den monetære union er der blevet stillet forslag om, at de alene skal kunne diktere den fælles økonomiske politik. Nye medlemslande skal ikke gøre sig forhåbninger om at blive medlemmer af denne klub de første mange år, og dermed har man formuleret en metode, der uafhængigt af den endelige formulering af den nye forfatning skal sikre den egentlige magt hos dem, der ønsker, at samarbejdet skal udvikle sig til en unionsstat. Og samtidig køres en del af USA's nærmeste allierede i Europa ud på en sidelinje – Storbritannien og Danmark står uden for dette samarbejde.

Den økonomiske krise har på nogen måder fremskyndet en udvikling mod en centralisering og har på andre områder betydet en svækkelse og en uddybning af de modsætninger, der ligger latent i alle dele af det europæiske samarbejde. Den stigende arbejdsløshed i de store lande er for alvor ved at blive et problem for stabilitetspagten.

Som verdensøkonomien er skruet sammen i øjeblikket, har dollaren en

central rolle; den er vigtigste handelsvaluta og vigtigste valutareserve for de enkelte lande. Når dollaren kolliderer, bryder verdenshandelen sammen. Svaret på dette åbenlyse problem er ikke euro, der vil have det samme problem indbygget, men måske snarere en FN-baseret "guldvaluta" og forbud mod valutahandel.

Status på konventets arbejde ser ud til at være et kompromis, der på en eller anden måde tager udgangspunkt i de nuværende strukturer i EU, med kommission, parlament, domstol og europæisk råd. Samtlige 25 lande (halvdelen af de 10 nye lande har sagt endeligt ja til medlemskab) får del i kommissærposter og formandskaber. Med hensyn til de højt profilerede spørgsmål kommer man altså ikke nødvendigvis ret langt med den nye forfatning. Til gengæld virker alle de mekanismer, der gennem mange år er bygget op, fra harmonisering af pensionsmodeller, sundhedsvæsen og forhold på arbejdsmarkedet til en fælles plan for infrastrukturen – veje, broer, telefoni, elektricitet, olie og gas osv.

Den ny forfatning vil derfor fungere som en blåstempling af fortsat og øget undergravning den nationale selvstændighed, og ledelsen vil fortsat være placeret solidt hos direktionen i de store landes monopoler.

SF og det fredelige EU

Forleden weekend holdt SF landsmøde, og her tog de endnu et skridt i retning mod Europa.

I februar offentliggjorde SF sit bidrag til Det Europæiske Konvents arbejde med en ny forfatning. Heri kan man læse, at diskussionen om forbeholdene er smålig og forplumrer den visionære debat. Men man kan også læse, at SF da er villig til at diskutere netop forsvarsforbeholdet. Februar er jo en krig siden, så her op til landsmødet gentages synspunktet: EU skal blive en progressiv aktør på den globale scene, føre en aktiv civil sikkerhedspolitik og være en modvægt til USA. Hvordan det dog skal lykkes at ændre EU, angives i landsmødets politiske udtalelse. Her slutter SF en lang kritik af regeringens

politik på børn & unge-området, socialpolitikken og miljøpolitikken med at kræve, at regeringen skal føre i hvert fald et af SF's krav til EU ud i livet: ... *at den danske regering i EU presser på for at få EU til at aflægge sine reaktionære holdninger til afskaffelse af landbrugsstøtte i de verserende WTO-forhandlinger til fordel for udviklingslandene.*

Så er den sag jo fjong.

Til efteråret skal SF holde et egentligt EU-landsmøde, og så bliver sagen om forbeholdene og visionen om et pro-

gressivt EU taget op igen. Opvarmningen til næste års folkeafstemning om en ny forfatning er i fuld gang, og som det tegner nu, vil SF anbefale et ja. Temaet i afstemningen er der i hvert fald igen tvivl om set fra SF-ledelsens synspunkt.

SF's landsmøde afspejlede også, at partiet indeholder en ret stor gruppe aktive mennesker, der er optaget af de problemer, som der er i samfundet. Mange SF'ere har befundet sig i freds- og anti-globaliseringsbevægelsen og har i foråret for første gang i mange år været med på gaden sammen med resten af venstrefløjen. Ikke mindst har deres unge medlemmer vist sig som en aktiv kraft. Landsmødets særlige opgave blev derfor at lede partiet tilbage omkring det, der foregår inde i folketinget, bl.a. gennem endeløse diskussioner om relativt perifere politiske spørgsmål.

Uddrag fra Holger K. Niensens mundtlige beretning

"... Der skal skabes modspil til USA, og jeg kan ikke se andre muligheder, end at det sker inden for rammerne af EU. Under Irak-krisen var der europæiske lande, som havde modet til at stå op imod det amerikanske overherredømme. Det fik Rumsfeld til at tale om det "gamle Europa". Men det forhold sig modsat. Der var tale om et nyt Europa, som markerede en ny selvstændighed i forhold til USA.

Den udvikling skal vi støtte. Ikke ved ukritisk at støtte alt, hvad der kommer fra andre europæiske lande. Men ved at tage EU alvorligt som en kampplads, hvor vi sammen med røde og grønne i andre lande går ind og sætter vores dagsorden, som vi slås for at sætte dagsordenen her i Danmark. Vi skal slås for et europæisk projekt, der skaber civilisering, retfærdighed, lighed, demokrati og bæredygtighed – både på vort eget kontinent, men også globalt.

Men lad mig præcisere, at EU ikke skal være nogen militær supermagt. Vi hverken kan eller skal matche USA

militært, men vi skal udvikle en egen europæisk profil med en ny, ikke-militær sikkerhedspolitik.

Vi skal tage Europa alvorligt. Vi er europæere, vi deler skæbne med andre på dette kontinent. Vi har allierede, vi kan slås sammen med. Vi har muligheder for at påvirke Europa. Vi skal påvirke Europa. Vi skal gå ind i vores tid."

Udpluk af teksten Visioner for Europas fremtid. Vedtaget af SF's forretningsudvalg 5. februar 2003

"Det vigtigste danske bidrag til diskussionen om, hvordan kontinentet skal håndtere de store aktuelle udfordringer, står igen i fare for at blive en navlepillende debat om, hvorvidt vi skal bevare forbeholdene, og om hvornår vi skal stemme om dem. SF ønsker den danske Europadebat løftet til et globalt og europæisk perspektiv."

"EU bør altovervejende basere sin sikkerhedspolitik på civile virkemidler, hvor hovedelementerne er bistand, social stabilitet, retssikkerhed og

diplomati. Territorialforsvar, kollektivt forsvar i EU bør, i lighed med sikring af råstoffer med militær magt og interventioner uden grundlag i beslutninger i FN's sikkerhedsråd, afvises. SF finder det afgørende at erindre om, at FN's sikkerhedsråd er det eneste organ, som har ret til at hjemle brug af militær magt. SF minder desuden om, at de fleste lande i EU er medlemmer af NATO, og alle er medlemmer af OSCE. Danmark har i mange år deltaget i internationale humanitære aktioner og vil på samme grundlag deltage i eventuelle humanitært arbejde udført i EU's regi.

På et sådant grundlag vil SF ophæve sin reservation over for EU's såkaldte forsvarssamarbejde på områder som minerydning, politilignende opgaver, fredsbevarende opgaver m.v. Det betyder, at vi ønsker en modificering af det danske forsvarsforbehold. Dette forudsætter selvfølgelig en folkeafstemning.

Der skal i Danmark sikres nationale beslutningsprocedurer, som vil sikre mod uhjemlet brug af væbnet magt, jf. reglerne i FN-pagten."

SiD på retræte på EU-hovedaftale

*Hovedaftale, arbejdsret og fredspligt på EU-plan er på vej.
Dansk LO velsigner perspektivet.
SiD's ledelse overtræder gerne forbundets højeste myndighed for at bakke op.*

EFS (euro-LO) vil lave fælles europæisk hovedaftale for arbejdsmarkedet. Det betyder at der bliver oprettet en EU-arbejdsret. SiD's næstformand Steen Andersen lægger op til kongresbrud.

I slutningen af denne måned skal EU's pendant til LO, EFS (Europæisk Faglig Sammenslutning), tage stilling til et forslag om en hovedaftale gældende for arbejdsmarkedet i alle EU-lande.

Forslaget indebærer, at den europæiske fagbevægelse og arbejdsgivere forpligter hinanden til at vælge forhandlings- og aftalevejen. Den vil rumme regler for indgåelse, gennemførelse og opsigelse af grænseoverskridende aftaler. Der skal være regler for sympatikonflikter i forbindelse med lovlige hovedkonflikter og om retten til konflikt ved forhandling om centrale løn og ansættelsesvilkår. Konkret vil det blandt andet betyde, at der i EU-regi bliver oprettet en EU-arbejdsret.

Som det fremgår, læner forslaget sig tæt op af den danske model, der

- * fratager arbejderklassen retten til uvarslede strejker.

- * påtvinger fredspligt mellem aftaleperioderne.

- * tilkender arbejdsgiverne retten til at lede og fordele arbejdet.

- * indebærer en voldgifts- og arbejdsret, som dels umuliggør konflikter ved overenskomstfornyelse og dels dømmer bøder til arbejdere i tilfælde af konflikter.

Dette sæt af regler, der alle har til formål at hæmme og straffe arbejderes ret til at forsvare sig mod arbejdsgivernes udbytning, ser nu ud til – med de faglige ledes velvillige assistance – at blive institutionaliseret i EU, hvilket vil vanskeliggøre retten til strejke betydeligt. Det er ikke kun et spørgsmål om, at EU's hovedsæder, arbejdsret og lign. ligger fjernt fra Danmark, men mere et spørgsmål om, at muligheden for at til-

kæmpe sig faglige rettigheder fremover bliver en kamp mod det samlede EU, hvilket gør det ulige meget mere vanskeligt.

SiD's dilemma

SiD er nok det forbund af de større, som har udtrykt sig mest kritisk over for EU. Det er meget naturligt i betragtning af, at det fortrinsvis er de ufaglærte, som rammes hårdest af konsekvenserne af monopolernes EU. Det er kommet til udtryk på mange kongresser. Alligevel har forbundsledelsen valgt at sidde medlemmernes holdninger overhørigt. Det gælder tilsyneladende nu også spørgsmålet om en EU-hovedaftale.

Forbundet vedtog eksempelvis på sidste kongres, at SiD tager direkte afstand fra en europæisk arbejdsret, hvilket forbundsledelsen nu løber fra. I forbundets medlemsblad *Fagbladet* udtaler SiD's næstformand Steen Andersen:

- For det første skal en EU-arbejdsret kun have kompetence på grænseoverskridende aftaler og direktiver. For det andet er vi nødt til at forholde os til den udvikling, der sker omkring os. Undlader vi at gå aktivt ind i drøftelserne om dette forslag, vil andre blot træffe beslutningen for os, og vi vil have forpasset vores forpligtelse til at varetage vore medlemmers interesser bedst muligt.

Steen Andersen forsøger videre at retfærdiggøre overtrædelsen af kongresbeslutningen:

- Med det nye forslag vil LO oprette en ny domstol, hvor vi er med til at

udpege dommerne. Og denne ny supplerende arbejdsret skal overtage de arbejdsmarkedssager, som EF-domstolen behandler i dag. Hermed fjernes altså kompetence fra EF-domstolen, som overdrages til en ny instans, hvor parterne har indflydelse på afgørelserne.

Ifølge næstformanden er kongresbeslutningen tilsyneladende forkert, idet oprettelsen af en EU-arbejdsret altså vil fratage EF-domstolen kompetence, hvorfor forbundets ledelse har ret til at overtræde en beslutning truffet af SiD's højeste myndighed. Hvis ikke medlemmerne forstår at sluge guleroden, så får de med pisker:

- Der er andre EU-lande, der har større behov, end vi har lige nu - og kommer de til at lægge linjen, så bliver det ikke en aftalemodel, som vi kender det i Norden, men et lovbaseret system.

Det fungerer efter den gamle devise: Det er bedst at søge indflydelse på forringelsen. I modsat fald bliver det endnu værre.

Når aftalen foreligger, vil vi høre en anden gammel sang: Det var det bedst mulige resultat, vi kunne opnå.

Man kan spørge sig selv om, hvorfor det er SiD's næstformand, der tegner forbundets kongresbrud, men det hænger måske sammen med, at formanden i forvejen er så udskældt og beskyldt for økonomisk svindel, at hans ryg ikke kan klare så grov en forbrydelse mod medlemmerne. -gri

Stress går i hjertet

Der er i de senere år blevet sat megen fokus på stressproblemer og dets følger. Lægerne har løbende offentliggjort rapporter, der har forsøgt at afdække årsagerne. De fleste kender svarene fra lægen, når man er mødt op for at klage sin nød over kredsløbsforstyrrelser:

- Nedsæt dit alkohol- og cigaretforbrug. Dyrk lidt mere motion, og tab dig i vægt.

Det psykiske arbejdsstress på arbejdspladsen har for arbejderne været kendt i årtier, hvilket stadig flere undersøgelser også dokumenterer. Fagbevægelsen har i mange år forholdt sig til problemet, men lederne har ligesom lægerne gjort det til et individuelt problem:

- Så må du lære at koble af og sige fra, har udsagnet været. Samtidigt har de underskrevet den ene overenskomst efter den anden, der giver arbejdsgiveren ret til at skrue op for tempoet og tilrettelægge arbejdet stadig mere fleksibelt. Flexibilitet betyder arbejde på alle tider af døgnet med vekslende timetal fra dag til dag eller nat til nat. Flexibilitet betyder at stå til rådighed, når arbejdsgiveren ønsker det. Ved genforhandling af overenskomster ser fagbevægelsens topledere altid til den anden

side, når arbejdspladserne rejser krav om nedsættelse af den ugentlige arbejdstid fordelt jævnt over ugens arbejdsdage.

Alligevel peger fagbladene oftere og oftere på problemet, men ved at gøre det til et individuelt problem afledes fra de regulære løsninger. Senest har HK begået et temanummer om stress. Heri fastslås det, at stress ikke er forbeholdt ølmaver, ældre mænd i ledende stillinger, men at det i højere grad gælder kvinder. I 2000 døde 11.000 kvinder af hjerte- og kredsløbssygdomme. Seks ud af ti kvinder føler sig stresset.

HK'ere er absolut en central gruppe, når det handler om stress på og uden for arbejdspladsen. Rådet til medlemmerne fra et af Danmarks største forbund lyder:

"Kampen mod stress er ikke en kamp mod det moderne samfund, men vi skal lære at organisere os personligt, så vi kan leve med det høje belastningsniveau," udtaler arbejdsmiljøkonsulent i HK/Danmark, Anna Juncker.

HK har da også oprettet en hjemmeside, hvor man kan få gode råd til at modvirke stressen, bl.a. med madopskrifter.

Til efteråret vil vi se, hvilke krav HK udtrækker til næste års overenskomst.

Sommerjob farlige og underbetalte

Klokken ringer ud. Det er læseferie og snart sommerferie. Det giver for titusindvis af unge mulighed for at tjene en ekstra skærv til fritid og forlystelser. De er samtidigt et yndet objekt for arbejdsgivere, der ser en billig arbejdskraft, hvor regler samtidigt kan tilsidesættes.

Da EU dikterede Danmark at indarbejde reglerne for børnearbejde, skete det angivelig af omsorg for de unge. Unge under 15 år blev forbudt at arbejde. Efter det fyldte 15. år er det tilladt at belæse dem med ugeaviser proppet med reklamer til et ekstremt belastende arbejde med en tilsvarende lav løn.

Arbejdsbetingelserne for de unge i sommerferiejob er ikke bedre. Mindst hver fjerde arbejdsgiver overtræder reglerne. Det drejer sig om underbetaling og grov overtrædelse af arbejdsmiljøloven. De unge modtager ofte ikke den ansættelseskontrakt, de har krav på – i øvrigt dikteret af EU, som et led i

individualisering af arbejdsmarkedet.

EU og de danske myndigheder gør imidlertid intet for at tjekke, at arbejdsgiverne overholder reglerne.

Derfor har LO's Job-patroljer i årevis forsøgt at rette op på forholdene ved at besøge arbejdspladser i sommertiden. I år starter kampagnen på landsplan for første gang samlet den 26. juni. Statistikken fortæller, at 25 pct. af arbejdsgiverne forsømmer sig så groft mod reglerne, at de meldes til fagforeningen, arbejdstilsynet eller politiet.

Job-patroljerne har også til opgave at fortælle de unge om fagforeningernes eksistens og formål med henblik på at organisere dem. Det er straks en vanskeligere opgave, som kun sjældent lykkes, da de unge kun er i arbejde midlertidigt om sommeren, ligesom de generelt set har et dårligt indtryk af fagbevægelsens resultater.

Mange strejker i 2002

Regeringens indgreb og trusler om samme samt nedskæringerne i det offentlige tredobledede antallet af strejke-dage i 2002 i forhold til 2001. Knap 111.000 valgte at nedlægge arbejdet fordelt over 193.000 dage. De offentligt ansatte tegnede sig for 42 pct. af arbejdsnedlæggelserne.

Folketingets vedtagelse af deltidsloven var den enkelt hændelse, som forårsagede de fleste konflikter.

Arla massefyrrer igen

Mejerikoncernen Arla Foods skiller sig nu af med 600 ansatte. Derved fortsætter koncernen en drastisk reduktion af personalet siden fusionen mellem MD Foods og Arla for tre år siden. Ledelsen erklærer, at det er den sidste bølge af massefyrringer.

Koncernen har siden fusionen lukket 17 mejerier og fyret mere end 1.000 arbejdere.

Begrundelsen for den sidste "bølge" er, at Arla skal være mere omkostningseffektiv.

Nye firmaer går ned

Hjemmeservice- og iværksætterfirmaer blev under Nyrup-regeringen blæst voldsomt op som elementer, der skulle reducere arbejdsløsheden. Mimi Jacobsen og CD satte således i 1994 stor prestige ind på hjemmeservice-succes. Siden 1994 er to ud af tre nystartede virksomheder erklæret konkurs og lukket.

25.000 flere arbejdsløse

På de tre første måneder i år steg antallet af arbejdsløse med 12.000, hvilket bragte det samlede antal op på 162.800, oplyser Danmarks Statistik. Tallet er på mange måder sminket. Ser man bort fra "sæsonkorrigeringen" er det reelle tal i virkeligheden 173.300. Det svarer til en stigning på 25.000 på et år.

Socialdemokratiet og De Radikale beskylder regeringens skattereform for at være årsagen.

'Ingen krig mod Irak' bliver til 'Nej til krig'

Antikrigsinitiativet fortsætter som landsdækkende netværk

Landskonferencen for initiativet 'Ingen krig mod Irak' med dets mange tilsluttede politiske organisationer og lokale fredsgrupper lørdag den 10. maj i Medborgerhuset i Ahlefeldtsgade i København vedtog nyt politisk grundlag og vedtægter, valgte en landskoordinering - og tog navneforandring.

Landskonferencen med dets mange tilsluttede politiske organisationer og lokale fredsgrupper i Medborgerhuset i Ahlefeldtsgade i København var ikke i tvivl: Også efter Irak-krigen formelt er slut - og en illegitim krig er blevet forvandlet til en illegitim besættelse - er der behov for en fortsættelse af antikrigsbevægelsen imod USA's besættelser og nye krige.

Initiativet 'Ingen krig mod Irak' har stået bag de største landsdækkende demonstrationer i de seneste årtier i perioden fra 15. februar til krigsudbruddet og igennem krigsforløbet. Særligt af lokale fredsgrupper skød op

under optakten til krigen. Nu mødtes organisationer og fredsgrupper på landskonferencen for at gøre status og sikre videreførelsen af en stærk antikrigsbevægelse.

Konferencen betød et nødvendigt navneskift - fra 'Ingen krig mod Irak' til 'Nej til krig' - samt vedtagelse af et opdateret politiske grundlag, der tager udgangspunkt i den nuværende situation, hvor Irak er besat og Danmark er blandt besættelsesmagterne. Samtidig vedtoges vedtægter for landsinitiativet og der valgtes en landskoordination på 14 personer.

Det nu vedtagne politiske grundlag er med enkelte ændringer identisk med det forhåndsudsendte forslag. En række ret vidtgående ændringsforslag - såsom et forslag om at acceptere en FN-styrke i Irak under visse betingelser - blev afvist.

Derimod blev forslaget til vedtægter, som var udsendt af koordinationsgruppen i København, trukket igen, da der viste sig meget stor modstand mod at forvandle initiativet til en forening med enkeltpersonmedlemskab. De tidligere vedtægter, gældende for initiativet i København, blev justeret til at gælde for landsinitiativet og vedtaget med en række ændringer. Det betyder, at 'Nej til krig' fortsat er en paraplyorganisa-

tion, et netværk af lokale fredsgrupper, politiske partier, organisationer og bevægelser.

Den valgte landskoordinering skal stå for iværksættelse af fælles landsdækkende initiativer, aktioner og aktiviteter. Blandt de valgte var en række folk fra den gamle koordinationsgruppe i København, som har været aktive siden initiativet i København blev startet op i september 2002 som Helge Bo Jensen (Enhedslisten, Dorte Grenaa (Stop Terrorkrigen) og Jørn Andersen (ISU). Også Annelise Ebbe (Kvindernes Internationale Liga for Fred og Frihed) og Christian Dalager (Faglige unge for fred) fra den tidligere koordinationsgruppe valgtes.

Repræsentationen af ungdommen styrkedes også med valget af en repræsentant for Unge for fred og for Rød Ungdom. For at sikre styrkelse af koordinationen i forhold til hovedbyerne valgtes også repræsentanter for antikrigsbevægelserne i Århus, Aalborg og Odense til landskoordineringen.

Konferencen drøftede også fremtidige aktioner og initiativer og bekræftede, at 'Nej til krig' er en del af den globale antikrigsbevægelse. Det blev blandt andet understreget ved at initiativet tilsluttede sig European Social Forum (ESF).

16. oktober 2002
*'Ingen krig mod Irak':
International aktionsdag
Demonstration og fredskoncert*

15. februar 2003
*Største demonstration nogensinde
foran den amerikanske ambassade
på den globale aktionsdag.
En ny verdensbevægelse
manifesterede sig.*

Krigsudbruddet 20. marts 2003
*Demonstrationer i 31 danske byer
Her Rådhuspladsen i Århus*

Rastløs og retsløs

Et fængselsophold er en prøve i selv-motivering og selvopholdelsesdrift. Den store mængde ventetid (spildtid!) hver dag og bevidstheden om det pulserende liv udenfor gør dog, at stort set alle fanger lider af rastløshed (minus junkierne). Det bevirker en masse konflikter mellem dem, der opretholder rastløsheden (vagterne) og dem der gerne vil ud af den (fangerne). I det daglige opgør (der både er ”store” og ”små”) får fangerne en ekstra følelse: retsløsheden. Disse to følelser er et farligt mix – hvilket kriminalforsorgen, der driver de danske fængsler, udmærket er klar over.

Udover arbejde og skole (som der i begge tilfælde er 1 måneds ventetid på) har denne forsorg sørget for, at der er mulighed for fritidsaktiviteter. På papiret ser det mægtig fint ud, men i praksis er det lige så tvetydigt som resten af fængslets reglement. Gummiparagraffer, uskrevne regler og favorisering synes nemlig at være uundværlige værktøj i forsorgens arbejde mod resocialisering.

Og heri ligger selve kimen til både rastløshed og retsløshed. Lige som hver fange har sit eget nummer, har hver vagt sine egne regler. Hver dag har sine eksempler.

Fangernes post uddeles på mange måder. Nogle vagter uddeler selv posten i cellerne, andre lader fangerne hente deres post på kontoret, mens andre igen slet ikke bekymrer sig om noget så banalt som fangernes kommunikation med deres familie og venner.

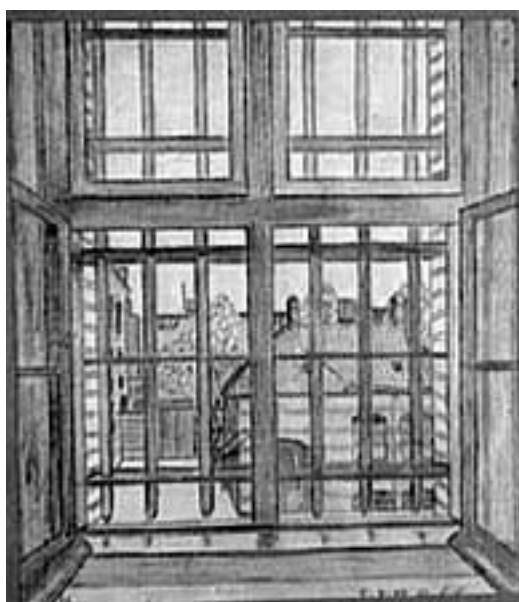
Vagterne skal åbne alle breve og se, om der foregår ulovligheder gennem PostDanmark. De kigger blandt andet efter stoffer (selvom ingen er dumme nok til at sende stoffer med posten), efter penge (som skal indleveres gennem fængslets officielle kanaler), efter frimærker (som skal købes i kiosken), eller bøger/blade (som skal lånes på biblioteket eller erhverves gennem abonnement). Der er dog stor forskel

på, hvad der slipper igennem. Er et blad for eksempel ”klippet op”, så det består af løsark, er det ikke længere at betragte som et blad. Er en bog fotokopieret over på løse ark, slipper den også igennem.

Andre vagter er ligeglade – og lader endog fangerne selv åbne deres post. Undertegnede har således modtaget tonsvis af blade, 4 bøger og en pose blomsterfrø (?) gennem posten.

Fangernes mulighed for at kontakte pårørende telefonisk er også underlagt

Modstandsmanden Hartvels tegning fra den tyske afdeling af Vestre Fængsel den 5. september 1942

den enkelte vagt. Nogle vagter benægter kategorisk og mod bedre vidende, at denne mulighed eksisterer. Andre

synes at et opkald (på mellem 5 og 20 minutter) om ugen er rimeligt, mens en anden gruppe vagter synes, at der i hvert fald skal gå 14 dage mellem opkaldene.

De tidligere omtalte fritidsaktiviteter består blandt andet af motionshold (som der er 3 måneders ventetid til). Der er en fodbold til gårdturen, som konfiskeres en uge ad gangen, hvis fangerne ikke kan finde ud af at ”bruge” den – f.eks. kommer til at skyde den over hegnet. Og så er der bordtennis. I hver afdeling er der to bordtennisborde til 120 fanger – og man kan spille ½ time i tidsrummet fra 18.30 til 20.30. Man skal ikke være matematisk skruet sammen for at regne ud, at det ikke er hver aften, man kan spille.

Det bord, som Peter og jeg benytter, har været i stykker længe, muligvis i flere år, men kan anvendes anstændigt, hvis man lægger noget under det ene hjul. Således har vi altså brugt bordet tilfredsstillende i ca. 60 dage. Men forleden aften fik vi at vide, at nu var bordtennis indstillet, for en kvik vagt havde opdaget, at det var i stykker. Hun ville således have bordet til reparation, hvilket vi, højlydt, undrede os over (for det havde åbenlyst været i stykker meget længe). Vi brokkede os, fordi vi godt ved, hvor lang tid det tager at få ting repareret i Vestre Fængsel

Problemet løste imidlertid sig selv. Den pågældende vagt fik fyraften og glemte åbenbart at ”anmelde” skaden til højere instanser. Allerede dagen efter spillede vi igen bordtennis på det ’ødelagte’ bord.

Og således vil bordet sikkert blive benyttet i mange år, mens skiftende vagter har skiftende vurderinger af hvad der er rigtigt og forkert. En ting er dog helt sikker: rastløsheden og retsløsheden vil altid være der.

Støttekomiteen for Maleraktivisterne

Nej til politiske fængslinger - Løslad maleraktivisterne NU

STØTTEKOMITEEN FOR MALERAKTIVISTERNE
er nedsat af en række enkeltpersoner og organisatio-
ner - herunder Fredsvagten ved Christiansborg, Unge
mod krig, Globale Rødder, Aktive Modstandsfolk,
Stop Terrorkrigen, politiske ungdomsorganisationer,
partier og andre organisationer og bevægelser

Kampagneside på nettet

www.stop-terrorkrigen.dk

Mail: maleraktivisterne@yahoo.dk

Kontakt og yderligere oplysninger

Anne Birgitte Sørensen (mor til Rune) - tlf. 44 95 56 23 - abs@fa.dk

Niels Groth (jurist) - tlf 21 24 87 03 - mail: grothniels@hotmail.com

Klaus Riis (webmaster) - mail: klaus_riis_dk@yahoo.dk

Dorte Grenaa (mor til Lars) - tlf. 35 42 26 86 -

dortegrenaa@yahoo.dk

**Støttebeløb til nødvendig juridisk bistand kan indsæt-
tes på følgende konto i Den Danske Bank**
Reg. nr. 0978 konto nr. 4355143546

Breve og hilsener til maleraktivisterne kan sendes til

Rune Eltard Sørensen

eller Lars Grenaa

Postbox 701

2450 København SV

Mailhilsener

kan sendes på ABC's e-mail:

abc-kbh@animail.net

så vil vi sørge for at printe og bringe hilsenerne ud til fængslet.

ABC København

Nej til politisk Løslad malerak

De to maleraktivister, som den 18. marts i Folketinget overhældte stats- og udenrigsministeren med rød maling, har siddet varetægtsfængslet lige siden. Når sagen den 27. maj kommer op i Københavns byret, har Lars Grenaa (23) og Rune Eltard-Sørensen (22) været fængslet i 2 ½ måned - på forhånd og uden dom.

Det er en voldsom skærpelse af behandlingen af politisk aktivisme.

De to maleraktivisters lange fængsling er et angreb på antikrigsbevægelsen. Nu vil man gøre op med den stærke protest mod Irak-krigen og dansk medvirken.

18. marts 2003: Danmark i ulovlig krig

18. marts: Stats- og udenrigsministeren vil meddele, at Danmark går i krig sammen med Bush-regeringen og tilmed uden om FN's sikkerhedsråd.

For første gang i mere end et år h u n d r e d e erklærer Danmark krig - baseret på en løgn om, at Irak udgør en trussel (mod Danmark!) og besidder skjulte masseødelæggelsesvåben. Flertallet af befolkningen er imod krigen og dansk krigsdeltagelse. Millioner verden over demonstrerede -titusindvis var på gaderne i Danmark.

Det var et uhørt brud med traditionel dansk politik. Danmark forvandlede til krigsførende land og besættelsesmagt. Tre dage senere blev den ulovlige krig påtvunget os - imod international ret og FN's charter - af Fogh-regeringen og et snævert folketingsflertal.

Det var baggrunden for den symbolske malings-aktion: landet var ved at få blod på hænderne. Regeringens krigsdiktat lagde op til et utraditionelt svar.

Aktionen gik verden rundt - og gjorde den danske

De fængslinger - aktivisterne NU

befolknings protest synlig.

Aktionen var ikke-voldelig. Den havde intet med 'terrorisme' at gøre. Det var en markant protestaktion.

Politiske fanger

Det krigsførende Danmark reagerede, som var det en terroristhandling. Fogh har siden været bevogtet af 15 betjente, dag og nat. Aktivisterne behandles som farlige kriminelle.

Denne fremfærd er helt ude af proportioner både med tidligere praksis og sagens karakter.

Da Fogh fik et protest-æg i nakken på Nørrebro, lød den endelige dom på 14 dages ubetinget fængsel.

Nu lægges der op til en lang ubetinget fængselsstraf. For anklagemyndigheden vil med denne sag introducere terrorlovgivningens skærpede strafferammer. Det er dette, der gør den principiel - og til en sag for hele antikrigsbægelsen og alle

demokratiske kræfter. Får anklageren sin vilje, vil det næste gang være faglige eller andre aktivister, der bliver ramt. Der skal protesteres nu!

Den månedlange varetægtsfængsling er sket med henvisning til, at det var 'krænkende for retsfølelsen', hvis maleraktivisterne var på fri fod.

Det er krænkende for alles retsfølelse, at Danmark har politiske fanger.

**Lars og Rune har siddet inde længe nok:
Sæt dem fri NU!**

*Vedtaget som grundlag for
Støttekomiteen for Maleraktivisterne*

Protestdag foran Byretten

v. Domhuset, Nytorv, København

**Tirsdag den 27. maj
kl. 9-16+**

Retssagen mod de to maleraktivister Lars Grenaa og Rune Eltard-Sørensen indledes kl. 9.30 og forventes afsluttet med dom i løbet af dagen.

Solidariteten vil vise sig hele dagen uden for retten gennem mange forskellige aktiviteter.

Program:

Fra kl 9 Vagt foran byretten, organiseret af Globale Rødder

Fra kl 9 Røde håndtryk, organiseret af FredsVagten

Diverse andre events - musik - "retssag mod Fogh og Møller" - mm.

Kl 14 Koncert med The Movement (planlagt)

Kl. 14.30-15.30

PROTESTMØDE

Taler og indslag bl.a. Anne Marie Helger, Bjørn Elmquist, Dorte Grenaa, Globale Rødder o.a.

Om guder og dødelige og imperium

Introduktion til Project for the New American Century (PNAC)

Af William Rivers Pitt

Hvis de protesterende (den 15. februar) havde været helt på det rene med, hvem de var konfronteret med, ville mange af dem være flygtet i rædsel for at gemme sig i deres hjem. Man fodrer ikke ubekymret en bjørn med så frygtelige klør.

Lyder alt dette som en eller anden paranoid fantasi? Hvis det er tilfældet, så tillad mig at introducere The Project for the New American Century.

“At plyndre, at slagte, at stjæle, de ting kalder de fejlagtigt imperium; og hvor de efterlader ødemark, kalder de det fred.”

(Tacitus, oldtidens romerrige)

Det lød som to kæmpestore isbjerger, der kolliderede i Nordatlanten, men man skulle have den rette slags ører for at høre det. To enormt magtfulde kræfter brasede ind i hinanden i weekenden den 15. februar, og den efterfølgende torden har fået verden til at skælve.

På den ene side var befolkningen, som gik på gaderne over hele verden i timillioner for at modstå George W. Bushs anslag af forebyggende krig mod Irak. Deltagerantallet og stederne, det foregik, var forbløffende.

Mere end 100.000 mennesker gik på gaderne i Sydney, Australien, en nation, der har været solidt anbragt i Bushs hjørne af denne sag. I Spanien, et andet medlem af Bushs “koalition af villige”, overtog adskillige millioner demonstranter Madrid, Barcelona og 55 andre byer. Italien, også en allieret med Bush, oplevede over en million borgere gå på gaden i Rom. Storbritannien, Bushs trofaste allierede, oplevede over en million mennesker, der protesterede i London. Politiet sagde, at det

var den største demonstration i denne nations lange historie.

Nederland oplevede hundredetusinde demonstranter, og det samme var tilfældet i Belgien og Irland. Der var demonstrerende i titusindvis i Sverige, Schweiz, Skotland, Danmark, Østrig, Canada, Sydafrika, Mexico, Grækenland, Rusland og Japan. 500.000 demonstrerede i Tyskland med deltagelse af tre medlemmer af Gerhard Schröders regering, som trodsede deres kansler ved at være til stede. Det var den største demonstration nogensinde i efterkrigens Tyskland. Yderligere 500.000 mennesker marcherede i Paris og 60 andre franske byer.

Amerikas Forenede Stater oplevede protester fra kyst til kyst i over 100 byer over hele landet. New York City blev lammet af over en million marcherende. San Francisco blev overtaget af godt over 200.000 demonstranter, og Los Angeles oplevede over 100.000 mennesker gå på gaden. Tusinder sluttede sig til dem i Chicago, Philadelphia og Seattle.

Dette var en samling af almindelige borgere, som kom sammen i verdens gader i en organiseret begivenhed, som ikke har noget fortilfælde i hele menneskehedens historie. De blev bragt sammen af en global mund til mund-aktivisme, der helt havde sin rod i internettet. Hvis det ikke var for denne planetære forbindelse, kunne en sådan koordination ikke have fundet sted. Engang var internettet et rige domineret af drømme om profit og markedsføring. Disse drømme er syrnet og efterlader sig et fantastisk netværk, der nu udnyttes af meget almindelige mennesker, der med et klik på en knap fra alle punkter på kompasset kan fremkalde en syndflod af menneskelighed som modvægt imod uretfærdighed og ruinerende krig.

Weekenden den 15. februar oplevede denne styrke ramle hovedkuls ind i de mænds vilje, som færdes i skyggen, hvis hænder smeder lyn og stål, pest og sult. I deres rækker befinder sig præsidenter, premierministre, concern-

magnater, urørlige milliardærer og rådgivere, der hvisker til dem om imperium og dominans. De er få i antal, men liv og død flyder fra deres fingerspidser. Disse mænd kontrollerer store nationers hære og flåder, atomare og kemiske mareridt hinsides enhver beskrivelse, uovervindelige teknologiske våben og skjolde, de finansielle bånd, som holder pakken sammen, vandet, luften, olien, loven og en global mediemaskine, hvormed de kan tilsløre deres planer med indsmiggende løgne.

Ingen almindelig borger er i stand til at gøre, hvad disse mænd på et øjeblik kan gøre ved at krumme lillefingeren. Med et ord kan de udslutte byer, berøve en hel befolkning vand og lys, udløse sygdom og sult, tilintetgøre økonomier i dusinvis af lande og for altid fængsle enhver, der vover at afvige. Disse mænd bløder, de bliver syge, de dør, men i deres levetid kan de banke huller i himlen, der er store nok til at få Zeus til at jamre af misundelse. Som de millioner, der marcherede, er koncentrationen af så frygtelige kræfter i hænderne på så få også uden fortilfælde i hele menneskehedens historie.

Der eksisterede blandt de millioner, der stormede kloden sidste weekend, en vrangforestilling, der tilslørede den virkelige årsag til deres tilstedeværelse i gaderne. Mange mennesker tror, at denne truende krig med Irak handler om gammelt nag og olie. Der er logik i dette; Irak har de næststørste påviste lagre af kostbar råolie i verden, og der findes en bestemt historie om ondt blod mellem huset Bush og huset Hussein. Sagens kerne er langt mere omfattende og dybere, og den fordunkler al tale om terrorisme, masseødelæggelsesvåben og selv olie. De mænd, der forfølger deres mål ved hjælp af denne krig, har mange ønsker på dagsordenen, og nok engang: De vil være nødt til at nå disse mål med et hvilket som helst middel.

Hvis de protesterende havde været helt på det rene med, hvem de var konfronteret med, ville mange af dem være flygtet i rædsel for at gemme sig i deres hjem. Man fodrer ikke ubekymret en

bjørn med så frygtelige klør.

Lyder alt dette som en eller anden paranoid fantasi? Hvis det er tilfældet, så tillad mig at introducere The Project for the New American Century.

The Project for the New American Century, eller PNAC, er en Washington-baseret tænketank, der blev oprettet i 1997. Frem for alt ønsker og kræver PNAC én ting: etableringen af et globalt amerikansk imperium, som bøjer alle landes vilje. De oprøres over den omstændighed, at de Forenede Stater som den sidste tilbageværende supermagt ikke gør mere i form af økonomisk og militær magt for at bringe resten af verden ind under en ny socio-økonomisk Pax Americana paraply.

Essensen af PNAC's ideologi findes i en hvidbog, der blev produceret i september 2000, med titlen "Rebuilding America's Defenses: Strategy, Forces and Resources for a New Century". Her skitserer PNAC, hvad der kræves af Amerika for at skabe det globale imperium, de forestiller sig. Ifølge PNAC skal Amerika:

- * Genanbringe permanent baserede styrker i Sydeuropa, Sydøstasien og Mellemøsten;

- * Modernisere amerikanske styrker og jævnsides øge vores kampflystyrke, undervandsbåds- og flådestyrker;

- * Udvikle og deployere et globalt missilforsvarssystem og udvikle et strategisk herredømme over rummet;

- * Kontrollere cyberspaces "internationale fælder";

- * Øge forsvarsudgifterne til minimum 3,8 procent af BNP, en stigning på 3 procent fra de nuværende udgifter.

Mest uheldssvangert beskrev dette PNAC-dokument fire centrale opgaver ("Core Missions") for det amerikanske militær. De to centrale krav for de amerikanske styrker er at "bekæmpe og afgørende vinde flere samtidige, større krigsskuepladser (theater wars)" og at "udøve de 'politi-mæssige' forpligtelser, der er forbundet med at udforme sikkerhedsmiljøet i kritiske regioner". Bemærk, at PNAC ikke ønsker at være forberedt på at udkæmpe flere samtidige større krige. Det er den gamle skole. For at bringe denne plan til udførelse må militæret kæmpe disse krige på den ene eller den anden

måde for at etablere en amerikansk dominans, der er synlig for alle.

Hvorfor er dette vigtigt? Trods alt er ejendommelige tænketanke et udbredt fænomen i Washington. Det flyder med dem. På hvilken måde hæver PNAC sig over de andre grupper, der ville bestemme amerikansk udenrigspolitik, hvis de kunne?

Der er to begivenheder, der har bragt PNAC ind i den amerikanske regerings hovedstrøm: det kontroversielle valg af George W. Bush og angrebene d. 11 september. Da Bush overtog præsidentembedet, viste de mænd, der skabte og opdyrkede PNAC's imperialistiske drømme, sig at være de samme mænd, der bestyrer Pentagon, Forsvarsministeriet og det Hvide Hus i dag. Da tårnene faldt, indså disse mænd, at chancen for at gøre deres hvidbog til konkret politik nu langt om længe havde meldt sig. Vicepræsident Dick Cheney er sammen med forsvarsminister Donald Rumsfeld og Defense Policy Boards formand Richard Perle medstifter af PNAC. Viceforsvarsminister Paul Wolfowitz er den ideologiske fader for gruppen. Bruce Jackson, en PNAC-direktør, fungerede som embedsmand i Pentagon for Reagan før han forlod regeringstjenesten for at indtage en ledende stilling i våbenkoncernen Lockheed Martin.

PNAC er bemanded med mænd, som tidligere tjente i grupper som Friends of the Democratic Center in Central America, der støttede Amerikas blodigt fordækte spil i Nicaragua og El Salvador, og med grupper som The Committee

for the Present Danger, som i årevis var fortaler for, at en atomkrig med Sovjetunionen kunne "vindes".

PNAC har for nylig affødt en ny gruppe, The Committee for the Liberation of Iraq, der mødtes med den nationale sikkerhedsrådgiver Condoleezza Rice for at formulere en plan for "uddannelse" af den amerikanske befolkning i behovet for en krig i Irak. CLI har kanaliseret millioner af skattedollars til støtte for Iraks Nationale Kongres og dens formodentlige irakiske arving, Ahmed Chalabi. Chalabi blev dømt in absentia af en jordansk ret i 1992 til 22 års fængsel for banksvindel efter sammenbruddet af Petra Bank, som han grundlagde i 1977. Chalabi har ikke sat sin fod i Irak siden 1956, men hans Enron-lignende forretningskvalifikationer gjorde ham tilsyneladende til et godt bud for Bush-administrationens planer.

PNAC's rapport "Rebuilding America's Defenses" er institutionaliseringen af planer og ideologier, der har været formuleret i årtier af de mænd, der nu styrer den amerikanske regering. PNAC's principerklæring er underskrevet af Cheney, Wolfowitz og Rumsfeld samt Eliot Abrams, Jeb Bush, Bushs særlige udsending til Afghanistan, Zalmay Khalilzad, og mange andre. William Kristol, der er fremtrædende konservativ skribent på Weekly Standard, er også medstifter af gruppen. The Weekly Standard ejes af Rupert Murdoch, som også ejer den internationale medie gigant Fox News.

Disse nyligt magtudstyrede PNAC-mænds ønske om at udvide amerikansk overherredømme med våbenmagt over hele jorden har været på dagsordenen siden Bush administrationens første dag, og det er en ikke ringe del af baggrunden for valgkampen i Florida 2000. Bemærk, at mens mange har sagt, at Gore og Bush er ideologisk identiske, så har Gore ingen forbindelse overhovedet til kumpanerne i PNAC. George W. Bush var nødt til at vinde det valg med alle til rådighed stående midler, og PNAC's medunderskriver Jeb Bush var i den perfekte situation til at sikre sine med-imperialisters opstigning til magten. Ønsket om en sådan handling er imidlertid på ingen måde ensbetydende med en fungerende politik. Amerikanere nyder deres bekvem-

meligheder, men køber ikke ideen om at være en eller anden slags Neo-Rom.

Den 11 september så kumpanerne fra PNAC en mulighedernes dør på vid gab foran dem, og de stormede lige igennem den.

Bush bekendtgjorde d. 20 september 2002 USA's såkaldte nationale sikkerhedsstrategi. Det er et ideologisk modstykke til PNAC's rapport "Rebuilding America's Defenses", der blev udgivet et år tidligere. På mange steder bruger den nøjagtigt det samme sprog til beskrivelse af Amerikas nye stilling i verden. Husk, at PNAC krævede en stigning i forsvarsudgifterne til mindst 3,8 pct. af BNP. Bushs foreslåede budget for næste år beder om 379 mia. dollars i forsvarsudgifter, hvilket er næsten nøjagtigt 3,8 pct. af BNP.

I august 2002 hørte formanden for Defense Policy Board og medlem af PNAC Richard Perle en politisk briefing fra en tænketank med forbindelse til Rand Corporation. Ifølge Washington Post og Nation beskrev det afsluttende afsnit af denne præsentation "Irak som det taktiske drejepunkt, Saudi-Arabien som det strategiske drejepunkt og Egypten som prisen" i den krig, der angiveligt skulle befri verden for Saddam Husseins våben. Bush har indsat massive styrker i den mellemøstlige region og har samtidig engageret amerikanske styrker i Filippinerne og spillet atomleg med Nordkorea. Et eller andet sted i alt dette lurer i det mindste en af de "større krigsskuepladser" ("war theaters"), der ytres ønske om i PNAC-rapporten fra september 2002.

Irak er kun begyndelsen, et påskud til en yderligere konflikt. Donald Kagan, et centralt medlem af PNAC, forestiller sig Amerika etablere permanente militære baser i Irak efter krigen. Dette er angiveligt militære forholdsregler til forsvar af freden i Mellemøsten og til at sikre, at olien flyder. Nationer i denne region vil imidlertid registrere dette for, hvad det er: et springbræt for amerikanske styrker til at invadere et hvilket som helst land i den region, som de finder for godt. Den amerikanske befolkning, der bekymret afventer en slags udgangsplan, efter at Amerika har nedkæmpet Irak, vil for sent erkende, at ingen sådan udgang er planlagt.

Hele rejseselskabet er i gang her. Forsvarskontraktorerne, som søber amerikanske skatteindtægter i sig, vil blive pænt betalt for at bevæbne dette nye amerikanske imperium. De koncerner, der ejer nyhedsmediernes, vil sælge denne endeløse krig profitabelt, efterhånden som seertallet går gennem stratosfæren, når der er kampscener på programmet. De repræsentanter for administrationen, som tror, at forsvaret af Israel forudsætter ødelæggelsen af enhver mulig aggressor i regionen, vil få deres drømme opfyldt. PNAC-mændene, som ønsker en global Pax Americana på sigtekornet, vil opleve deres planer realiseret. Gennem det hele vil kapitalen fra WTO og IMF være i stand til at diktere finansielle betingelser til hele planeten. Dette sidste aspekt af planen er afgørende, og den er bedst beskrevet i den nylig reviderede version af Greg Palasts mesterværk, "The Best Democracy Money Can Buy".

Der vil være negative bivirkninger. Den belejringsmentalitet, som gennemsnitlige amerikanere lider under, mens de begraver sig bag metervis af plasticpressninger og afdækningstape, vil tiltage i omfang, efterhånden som vore aggressioner udløser nye terroristangreb imod hjemlandet. Disse angreb vil kræve implementeringen af den nyligt fremlagte Patriot Act II, en udvidelse af den tidligere lov, som har betydeligt skarpere tænder. Solen vil gå ned over forfatningen og Bill of Rights.

Den amerikanske økonomi vil blive raseret af behovet for øget forsvarsudgifter og af de førnævnte "politimæssige" forpligtelser i Irak, Afghanistan og andetsteds. Tidligere allierede vil vende sig imod os. Tyskland, Frankrig og de andre nationer, der modsætter sig denne Irakkrig, er helt på det rene med denne spilleplan. De handler ikke af fejhed, eller fordi de elsker Saddam Hussein, men fordi de har til sinds at modstå dette opstigende amerikanske imperium, hvis de ikke skal se frem til økonomisk og militær trældom i hænderne på George W. Bush. Richard Perle har allerede fastslået, at Frankrig ikke længere er en amerikansk allieret. Mens ørnen spreder sine vinger, vil vor retorik og deres modstand blive stadigt mere ophidset og farlig.

Mange mennesker vil naturligvis dø. De vil dø af krig og af nød, af sult og sygdom. Hjemme vil det sociale netværk blive forrevet i en udstrækning, der får det Reagan'ske mareridt af crackafhængighed, hjemløshed og aids til at se tamt ud i sammenligning.

Det er den pris, der skal betales for imperiet, og de mænd fra PNAC, der nu kontrollerer Amerikas skæbne og fremtid, er mere end villige til at betale den. For dem opvejer fordelene langt ulemperne.

Planen forløb gnidningsløst, indtil de to ovennævnte isbjerge kolliderede. Millioner og atter millioner af almindelige mennesker gør det meget vanskeligt for Bushs internationale allierede at holde sig til køreplanen. PNAC har muligvis planer for kontrol med internettets "internationale fælleleder", men i øjeblikket er det skuepladsen for en bevægelse, der ønsker, at imperiet tager bagsædet til fordel for velovervejet fred, menneskerettigheder, ligelig beskyttelse under loven og forrang for en retsorden, der, hvis den bliver ordentligt indført, for altid gøre en ende på den vrede og det had, der frem for alt skaber grobund for terrorisme.

Tommaso Palladini fra Milano sagde det måske bedst, da han sammen med sine landsmænd marcherede ind i Rom. "Man bekæmper terrorisme," sagde han, "ved at skabe mere retfærdighed i verden."

Befolkningen mod de magtfulde er den ældste fortælling i menneskehedens historie. På intet punkt i historien har de magtfulde haft så megen kontrol. På intet tidspunkt i historien har befolkningens aktive og informerede deltagelse, bogstaveligt talt alles, været mere absolut krævet. Tidevandsbølgen kan stoppes, og de mænd, som ønsker imperium ved sværdet, kan bremses. Det er allerede begyndt, men det må ikke ophøre. Det drejer sig om beslutningssomme mænd, og de har ikke i sinde at fejle.

*William Rivers Pitt er en New York Times-bestsellerforfatter af to bøger, "War On Iraq" (med Scott Ritter). Han underviser på gymnasieniveau i Boston, MA. Scott Lowery bidrog med research til denne rapport.
Oversættelse: Hans Pendrup*

Den stærke skal herske over den svage: En filosofi for et imperium

Af Jim Lobe

Bliver amerikansk udenrigspolitik ledet af tilhængere af en obskur tysk-jødisk politisk filosof, hvis synspunkter var elitære, amoralske og fjendtligt stillede over for en demokratisk regering?

George W. Bush om, hvordan krigen mod terrorisme skal udkæmpes, har i uhyggelig grad foregrebet præcis, hvad administrationen har gjort.

Kristols far, neokonservatismens godfather, der sidder i bestyrelsen for American Enterprise Institute (AEI), hvor et antal prominente høje inklusive tidligere formand for den forsvarspolitiske kommission, Richard Perle, er placeret, har også anerkendt Strauss som en af sin tænknings væsentlige påvirkningskilder.

Pludselig er det politiske Washington fokuseret på Leo Strauss, som kom til de Forenede Stater i 1938 og underviste ved flere større universiteter indtil sin død i 1973. Takket være "Week in Review"-sektionen af New York Times 4. maj og en anden dybdeborende artikel i en nylig udgave af New Yorker Magazine er de velinformerede pludseligt blevet gjort opmærksomme på, at nøglefigurerne blandt de neokonservative strateger bag Bush-administrationens aggressive udenrigs- og militærpolitik anser sig selv for at være tilhængere af Strauss til trods for, at filosofen – der var ekspert i Platon og Aristoteles – sjældent inddrog aktuelle begivenheder i sine arbejder.

Den mest prominente er viceforsvarsminister Paul Wolfowitz, almindelig kendt som "Wolfowitz of Arabia" for hans optagethed af at styrte Iraks Saddam Hussein som det første skridt i en forvandling af hele det arabiske Mellemøsten. Wolfowitz anses også for at være hovedarkitekten bag Washingtons globale strategi efter 11. sept. med dens kontroversielle forebyggelsespolitik.

To andre meget indflydelsesrige straussianere er Weekly Standards chefredaktør William Kristol og Gary Schmitt, grundlægger, formand og direktør for Project for the New American Century (PNAC), en seks år gammel neokonservativ gruppe, hvis ældre medlemmer omfatter vicepræsident Dick Cheney og Pentagon-chefen Donald Rumsfeld tillige med et antal andre højststående udenrigspolitiske embedsmænd. PNAC's tidlige forskrifter og efterfølgende breve til præsident

Samtidig med, at Times-artiklen introducerede læserne til Strauss og hans disciple i Washington, blev interessen yderligere stimuleret i denne uge af en længere artikel af The New Yorkers legendariske dybdeborende reporter Seymour Hersh, som bemærkede, at Abram Shulsky, en nær Perle-medarbejder, der har drevet en speciel efterretningsafdeling i Rumsfelds kontor, også er straussianer. Hans afdeling genfortolkede ifølge Hersh vidnesbyrd i forbindelse med angivelige forbindelser til Osama bin Ladens al Qaeda-terroristnetværk og besiddelse af masseødelæggelsesvåben til støtte for de folk i administrationen, der var besluttet på at gå i krig med Bagdad. Artiklen identificerede også Stephen Cambone, en af Rumsfelds nærmeste medarbejdere, der bestrider den nye stilling som viceforsvarsminister for efterretning, som en Strauss-tilhænger.

I sin artikel skrev Hersh, at Strauss opfattede verden som et sted, hvor "isolerede liberale demokratier lever i konstant fare fra fjendtlige elementer i udlandet", og hvor politiske rådgivere kan være nødsaget til at bedrage deres eget publikum og endog deres ledere for at beskytte deres lande.

Shadia Drury, forfatter af "Leo Strauss and the American Right" siger, at Hersh har ret i det sidstnævnte, men

tager fejl i det førstnævnte.

"Strauss var hverken en liberal eller demokrat," sagde hun i et telefoninterview fra sit kontor på Calgarys universitet i Canada. "Permanent bedrag af borgerne fra dem, der sidder ved magten, er afgørende (efter Strauss' opfattelse), fordi borgerne nødvendigvis må ledes, og fordi de har behov for stærke ledere til at fortælle dem, hvad der er godt for dem."

"Weimar-republikken (i Tyskland) var en model for et liberalt demokrati, som han nærrede den største foragt for," tilføjede Drury. Liberalisme i Weimar førte efter Strauss' opfattelse i sidste instans til det nazistiske holocaust imod jøderne. Ligesom Platon lærte Strauss ifølge Drury, at der inden for et samfund er "nogle, der er egnede til at lede, og andre til at blive ledet." Men til forskel fra Platon, der mente, at ledere måtte være folk med en så høj moralsk standard, at de kunne modstå magtens fristelser, så var Strauss af den opfattelse, at "de, der er egnede til at herske, er dem, som gør sig klart, at der ikke er nogen moral, og at der kun er en naturlig ret, den højerets ret til at herske over den lavere." For Strauss var "religion det bindemiddel, der holder samfundet sammen", sagde Drury, som tilføjede, at Irving Kristol blandt andre neokonservative har gjort sig til talsmand for, at adskillelsen mellem kirke og stat var den største fejltagelse, som grundlæggerne af den amerikanske republik gjorde sig skyldig i.

"Et verdsligt samfund er efter deres opfattelse den værste mulige ting," fordi det fører til individualisme og relativisme, dvs. præcis de træk, der kunne opmuntre dissens, hvilket igen på farlig vis vil kunne svække samfundets evne til at tage kampen op imod ydre trusler. "Der er behov for en menneskemasse, der kan manipuleres som voks," ifølge Drury.

Strauss var også stærkt påvirket af Thomas Hobbes. Ligesom Hobbes mente han, at den menneskelige naturs fundamentale aggressivitet kun vil kunne styres via en magtfuld stat base-

ret på nationalisme. "Fordi menneskeheden er fundamentalt syndig, må den styres," skrev han engang. "En sådan styring kan imidlertid kun etableres, hvis mennesker er forenede – og de kan kun forenes imod andre mennesker."

"Strauss mener, at en politisk orden kun kan være stabil, hvis den er forenet i kraft af en ydre trussel," skrev Drury i sin bog. "I overensstemmelse med Machiavelli hævder han, at hvis der ikke eksisterer nogen ydre trussel, så er man nødt til at fabricere den. Hvis han havde levet længe nok til at opleve Sovjetunionens sammenbrud, ville han have været dybt bekymret, fordi sammenbruddet af det "onde imperium" udgør en trussel for Amerikas indre stabilitet."

"Efter Strauss' opfattelse er man nødt til at kæmpe hele tiden (for at overleve)," sagde Drury. "I den forstand er det meget spartansk (som i det oldgræske Sparta, o.a.). Den slags opfattelser fører naturligt til en "aggressiv, krigerisk udenrigspolitik", tilføjede hun.

Mht. hvordan en straussiansk verdensorden kunne tage sig ud, sagde Drury, at filosofen ofte talte om Jonathan Swifts' historie om Gulliver og lilliputterne. "Da Lilliput var under brand, tissede Gulliver over byen, inklusive paladset. Ved at gøre det reddede han Lilliput fra katastrofen, men Lilliputterne var rasende og rystede over et sådant udslag af disrespekt."

For Strauss demonstrerer handlingen både lederens overlegenhed og hans isolation inden for samfundet og – formentlig – det ledende land over for resten af verden.

Drury antyder, at det er ironisk, men ikke uden sammenhæng med Strauss' ideer om nødvendigheden for eliter af at bedrage deres borgere, at Bush-administrationen forsvarer sin antiterrorist-kampagne ved at søge tilflugt til idealistisk retorik. "De har i virkeligheden ingen brug for liberalisme og demokrati, men de erobrer verden i liberalismens og demokratiets navn," sagde hun.

Mere om Strauss:

<http://www.straussian.org/>

Jim Lobe er politisk analytiker for Foreign Policy in Focus. Han skriver også jævnligt for Inter Press Service. Oversættelse: Hans Pendrup

Mørkets fyrste

Den israelske forbindelse (2)

Richard Perle har erklæret, at USA's kampagne i Irak understreger hans argument, at demokratier ikke starter aggressive krige. "Diktaturer starter krige, fordi de har brug for eksterne fjender for at udøve intern kontrol over deres eget folk." Hvis man dertil lægger behovet for at øge markedet for våbeneksport, multinationale virksomheder og banker – og for olie – nærmer vi os måske sandheden om, hvorfor USA startede Irak-krigen og konstant går i krig.

Richard Perle
- "Mørkets Fyrste"

'The Prince of Darkness' blev hans tilnavn under årene i Reagan-administrationen, på grund af 'hard-line' holdningen til nationale sikkerhedsspørgsmål. **Richard N. Perle**, 61 år. Han er at finde i de fleste af de mest indflydelsesrige tænketanke og andre sammenhænge, hvor den proisraelske, krigsliedlige politik, der føres af den ledende gruppe i Bush-administrationen, udbredes, anvendes og udvikles. *Neocoons* kaldes de.

Foruden at have en lang række forbindelser til forretningsverdenen er Perle en af de mange gengangere i ledelserne i de hurtigt voksende organisationer og tænketanke, hvis medlemslister er mere eller mindre identiske. Han er nok den, der har det mest omfattende netværk på alle leder og kanter. Han har helt sikkert en meget stor indflydelse.

PNAC, Project for New American Century

Organisationen stiftedes i 1997 med en erklæring, der kædede Israels forsvarsinteresser og krig mod Irak sammen, og PNAC har senere i adskillige offentlige breve til Bush og alskens

andre publikationer, konferencer, seminarer m.v. sammenkædet krigen mod terror med Israel og fjernelsen af Saddam Hussein. (Se KP nr. 9).

Alle, der er tilknyttet projektet, kan på en eller anden måde knyttes til den højre-reaktionære strømning af *neocoons*. Richard Perle var medstifter.

AEI, American Enterprise Institute

Instituttet ligger i samme bygning som PNAC. Adskillige af instituttets elever, som f.eks. den forhenværende FN-ambassadør under Reagan og sikre støtte til Israels højrefløj Jeane Kirkpatrick, mediemillionæren William Kristol, også PNAC-stifter, og hans far Irving Kristol, udbreder deres synspunkter til støtte for Israel og deltager i ledelsen i alskens institutter, organisationer og tænke-tanke.

AEI instituttet blev stiftet i 1943, og Ronald Reagan har udtalt, at ingen tænketank har været mere indflydelsesrig end AEI.

I AEI har Perle har bl.a. været studiegrupeleder for 'A new Israeli Strategy Toward 2000', 'En ny strategi for Israel frem mod år 2000', og han har

flere gange under og efter Irak-krigen været oplægsholder om fremtiden i Irak og tidligere bl.a. om stjernekrigsprojektet.

JINSA, Jewish Institute for National Security Affairs

Dette institut betegnes af nogen som den vigtigste organisation med indflydelse på Bush-administrationens politik-lægning. JINSA blev stiftet efter Israels 1973-krig med det hovedformål at fremme Israels særlige sikkerhedsspørgsmål, men det har også missilforsvaret og USA's verdensherredømme som erklærede mål.

Adskillige tidligere medlemmer er nu placeret i Bush-administrationen, herunder vicepræsident Cheney, viceudrigsminister John Bolton og undersekretæren i forsvarsministeriets politik-kontor, Garners assistent, juristen Douglas Feith, involveret i 'genopbygnings'-ledelsen i Irak, som mener, Israel har legitim ret til Vestbredden og Gaza...

Indflydelsesrige JINSA-medlemmer er ud over Perle forhenværende CIA-direktør James Woolsey, betroet medarbejder i *Center for Strategic and International Studies (CSIS)*, samt Jeane Kirkpatrick, forhenværende FN-ambassadør, medlem af det nationale sikkerhedsråd, præsidentens råd vedr. internationale efterretninger, medstiftende direktør for *Empower America*, og fra marts 2003 USA's repræsentant i FN's menneskerettighedskommissions økonomiske og sociale råd.

AIPAC, American Israel public Affairs Committee & Washington Institute

Kalder sig selv "America's Pro-israel Lobby". Startet i 1950. Har 65.000 medlemmer i 50 stater.

I 1984 stiftede to ledende medlemmer fra AIPAC tænketanken *Washington Institute*, hvor ledelsens rådgivningsgruppe blandt andet bestod af George P. Shultz, Alexander Haig, Jeane Kirkpatrick, Robert C. McFarlane, Stuart Eizenstat, Max M. Kampelman, Samuel W. Lewis, James Roche, Richard Perle, Edward Luttwak og Walter Mondale. På det tidspunkt var 14 af denne tænketanks 100 betroede

Protest mod krig ude og undertrykkelse i hjemlandet. Oakland, Californien

medarbejdere medlemmer af AIPAC's styrelse, hvoraf to var blandt USA's største bidragsydere til politiske kampagner, og nogen var medstiftere eller ledere i *Pro-Israel Political Committees (PAC's)* i forskellige dele af USA.

Washington Institute spiller en vigtig rolle i at få placeret medlemmernes artikler i blade, aviser og på websider.

Defence Policy Board

Et rådgivende organ for forsvarsministeren nedsat på privat initiativ. Rådet har ingen officiel kompetence, men en meget stor indflydelse. De udtaler sig og rådgiver og sørger for, at det hele havner i pressen.

I Irak har de støttet oppositionelle elementer, især shiiter sydfra i oprørsforsøg mod Hussein.

Perle var formand i omtrent 2 år indtil 27. marts 2003, hvor han trak sig, angiveligt for ikke at kompromittere Defence Policy Board, idet han som rådgiver blev sat i forbindelse med Global Crossings bankerot. FBI mente, at salget til Hutchison Whampoa ville give det Hong Kong-baserede firma kontrol over verdens mest udbredte optiske fibernetværk og dermed adgang til Pentagons kommunikation.

Rådet har mange forbindelser til forsvars- og sikkerhedsrelaterede virksomheder, der tilsammen har fået for 76 milliarder dollars i amerikanske forsvarskontrakter over de seneste to år.

Medlemmer er bl.a. de forhenværende nationale sikkerhedsrådgivere Henry Kissinger og Richard Allen, de forhenværende forsvarsministre Harold Brown og James Schlesinger, leder af et

stort R&D-center under Mitre Corporation for Pentagon, forhenværende vicepræsident Dan Quayle, forhenværende marinegeneral Jack Sheehan, der arbejder for Bechtel, forhenværende admiral David Jeremiah, der har forbindelser til mindst fem militære leverandører, forhenværende statssekretær George P. Shultz og James Woolsey, omtalt under JINSA, der desuden er leder af et globalt IT-konsulentfirma, der rådgiver USA's og Storbritanniens regeringer. Medlemslisten indeholder også forbindelser til Boeing, TRW, Northrop Grumman og Lockheed Martin.

Institute for Advanced Strategic and Political Studies & 'Clean Break' 1996

Perle var hovedforfatteren af "Clean Break", et papir henvendt til Netanyahu. Det satte gang i planen om at støtte Israels strategiske interesser ved at omstrukturere Mellemøsten, begyndende med regimeændring i Irak. Også D. Feith, D. Wurmser, Boltons specialassistent i sekretariatet for våbenkontrol og international sikkerhed, og konen M. Wurmser deltog her.

MEMRI, Middle East Media Research Institute & Hudson Institute

Meyrav Wurmser er medstifter sammen med Yigal Carmon, forhenværende israelsk militær efterretningsofficer. Instituttet har specialiseret sig i at oversætte og distribuere artikler, der sætter arabere i dårligt lys.

Fru Wurmser styrer Mellemøst-sektionen af Hudson-instituttet, hvor Perle

Vil du vide, hvem de amerikanere er, som styrer Irak?

TFF-direktør Jan Øberg har forsket i, hvem der styrer Irak. 32 amerikanere fra højrefløjen. Analysen findes kun på nettet - og kun på engelsk - men giver et glimrende overblik

Hvem er disse amerikanere?

Først og fremmest militærfolk, højre-republikanere, Israel-lobby, Rumsfeld-, Perle- og Wolfowitz-folk, centralt placerede i krigen mod terror og Homeland Defence, CIA, pro-stjernekrig, høje i forsvarspolitikken, Kissinger Associates, rødder i det militærindustrielle kompleks, medarbejdere i militære "konsulent" virksomheder, advokater uden følelse for menneskerettigheder, medarbejdere i de mest reaktionære "think tanks" - og naturligvis mennesker med en lang erfaring fra olieindustrien. Og sådan kan man blive ved.

Kun en håndfuld har nogen erfaring med genopbygning efter krig, med konfliktløsning, forsoning, økonomisk udvikling eller uddannelsesspørgsmål. Kun et par stykker har nogensinde besøgt Irak.

Ikke en eneste af de erfarne og

Jan Øberg

meget seriøse FN-medarbejdere, som arbejdede i Irak, er med.

Analysens forfatter Jan Øberg siger:

- Det påstås, at amerikanerne skal skabe demokrati og frihed i Irak. Men når man undersøger, hvad det er for mennesker, som har fået dette job, forstår man, at det er ren propaganda. Lederne er et helt ideologiseret bundt med mere eller mindre ubehagelig baggrund. De er totalt irrelevante for Irak og rapporterer kun til Bush og Rums-

feld, ikke til nogen international organisation.

- Det er nu, medierne burde være i Irak og overvåge, hvordan landet koloniseres. Den skade, som nu tilføjes Irak, kan på sigt vise sig at blive meget værre end den fysiske destruktions under krigen.

- Mange medier har ukritisk fremvist 55 "onde" irakere på amerikanske spillekort og anvendt termer som "Dr. Bacteria" og "Fru Miltbrand" om irakiske forskere uden at fremlægge det mindste bevis for deres deltagelse i produktionen af masseødelæggelsesvåben. Burde de ikke have gravet lidt i de fakta, som findes om det nye autoritære styre i Bagdad - hvis de er frie medier? Skulle mangemillion-forskningsinstitutter ikke kunne have gjort, hvad TFF nu har gjort - hvis de bedriver fri forskning?

- USA kunne næppe have valgt en bande ledere for Irak, som er udtryk for større foragt for det irakiske folks behov og forhåbninger om lige præcis frihed og demokrati end dette. Det er på tide at vågne op - også for den danske og den svenske regering, slutter Jan Øberg.

Analysen (i tre dele) findes her
http://www.transnational.org/pres-sinf/2003/pf183_AmericansInIraq-Part1.html

Seminar om "venstrefløjens" flygtninge- og indvarenerpolitik

Lørdag den 24. maj 2003 kl. 11 – 17.45 i Århus

Det foregår hos Murerne og murerarbejdsmændene, Grønnegade 93, Scherfigstuen (gavlindgangen v. Entréscenen)

Program:

Kl. 10.30 – 11.00: Ankomst med mulighed for en kop te og en bid brød mv.
Kl. 11.00 – 11.10: Velkomst ved Gitte Thomsen
Kl. 11.10 – 13.00: "Indspark om socialisterne og indvandringen": oplæg v/ forfatter Kåre Bluitgen og derefter hed debat
Kl. 13.00 – 13.45: Frokost
Kl. 13.45 – 15.30: "Klassekampen, indvandringen og den ideologiske kamp":

Oplæg ved

* Socialrådgiver Siri Hansen
 * Farrokh Jafari, Enhedslisten
 * Faglig sekretær Morten Bach, Sømændenes Forbund
 Derefter debat.

Kl. 15.30 – 15.45: Kaffepause

Kl. 15.45 – 17.30: "Partiernes bud på en mere solidarisk og klasse-mæssig politik på flygtninge- og indvandrerområdet". Paneldebat med repræsentanter for de arrangerende partier. Ordstyrer: Henrik Hedin

Kl. 17.30 – 17.45: Afrunding af seminaret v/ Gitte Thomsen.

Deltagere: Primært medlemmer af de arrangerende partier.

Deltagerpris: 50 kr. inkl. Frokost

Tilmelding: Via eget parti, jf. nedenfor. Ikke-partimedlemmer via et af de arrangerende partier efter eget valg.

Arrangører: APK (Arbejderpartiet Kommunisterne), Arbejderpartiet Fælles Kurs, DKP (Danmarks kommunistiske Parti), DKP/ML (Danmarks kommunistiske Parti / Marxister- Leninister), Enhedslisten og KPID (Kommunistisk Parti i Danmark).

Oplysning vedr. seminaret: DKP, Studiestræde 24, 1., 1455 København K, tlf. 33 91 66 44

En anden verden er mulig

Fællesudtalelse fra europæiske marxistisk-leninistiske kommunistiske partier til G8-topmødet i Evian 1.-3. juni 2003

Endnu engang samles lederne af de store imperialistiske magter omkring den amerikanske supermagts repræsentanter for at diskutere og træffe beslutninger om vores fremtid. De vil tage nye skridt for at fremme den imperialistiske globalisering med henblik på at slippe ud af det verdensomspændende imperialistiske systems krise.

På trods af arbejdernes og folkenes enormt omfattende protester og kampe vil de diktere deres privatiseringspolitik, likvideringen af de sociale sikringsystemer, af det offentlige sundheds- og uddannelsessystem, fleksibilitet og løntrykkeri på jobmarkedet, deres udplyndring af de beherskede lande, af Afrika, Asien og Latinamerika.

De tager sig ikke af de sociale eller økologiske konsekvenser, af konsekvenserne for sundheden, i deres politik for profit for enhver pris.

Denne politik for social tilbagegang i global målestok går hånd i hånd med styrkelsen af undertrykkel-

sesorganerne og disses internationale koordinering under etiketten kamp mod 'terrorisme'. De, som spreder en terrors politik over hele verden, udvider deres instrumenter til kontrol og overvågning af befolkningerne, og kriminaliserer alle former for social protest.

Deres politik gennemføres ved hjælp af omfordelingskrige med folkene som deres ofre.

Efter at have været splittet på spørgsmålet om Irak, hvor hver imperialistmagt forfulgte sine egne interesser, søger de nu efter enhed på nye felter for sammen at organisere den imperialistiske udplyndring og dominans over kloden.

Verdens folk har til stadighed bekæmpet denne dominans. Fra de første G7-, senere G8-topmøder, til Den Internationale Valutafonds, Verdensbanks- og WTO-møderne har tusinder og tilmed hundredtusinder demonstreret og fordømt den gæld, som lemlæster folkene, fordømt, at al menneskelig virksomhed bliver til en handelsvare, fordømt mekanismerne til deregulering, som ødelægger soci-

al beskyttelse og arbejdslovgivningen. Modstanden mod (ny)liberalismen har udvidet sig til en fordømmelse af de imperialistiske krige, som den afføder.

Sammen med arbejderne og verdens folk erklærer vi, at en anden verden er mere nødvendig end nogensinde: en verden med social retfærdighed, af respekt og solidaritet mellem folkene, en verden befriet for monopolernes dominans og for de stater, der tjener dem, en verden, som gør det muligt at sætte en stopper for udplyndrings- og omfordelingskrige. Den verden, som vi tilstræber og kæmper for, har et navn: Det er socialisme.

Der går en vej til den: Det er arbejderklassens og folkenes revolutionære kamp.

Fælles kamp mod imperialismen og dens politik for krig og elendighed!

Underskrevet af en række europæiske marxistisk-leninistiske kommunistiske partier, heriblandt Arbejderpartiet Kommunisterne.

*Alle til Evian
Mod G8*

Kampen mod en føderal EU-stat er tværnational! Folkebevægelsen mod EU

Pressemeddelelse

- Landenes selvbestemmelse og grundlove vil blive underordnet den nye EU-traktats bestemmelser, siger MEP Ole Krarup fra Folkebevægelsen mod EU, der lancerer en ny kampagne imod resultatet af EU-konventets arbejde.

EU-konventet er i dag arena for slagsmålet om indretningen af det fremtidige EU. Trods sværdslag om bl.a., hvem der skal være regering, udenrigsminister og præsident, så er retningen klar.

- Det, der ligger i kortene, er en ny topstyret og centralistisk superstat med fælles grundlov, præsident og regering, militær og retsvæsen. De små landes indflydelse skal vige for stormagternes dominans. Landenes selvbestemmelse og deres nationale grundlove vil blive underordnet den nye traktats bestemmelser. Så kampen mod den nye grundlovstraktat handler ikke kun om forsvar for den danske Grundlov, modstandskampen er også tværnational, siger jura-professor og medlem af EU-parlamentet Ole Krarup fra Folkebevægelsen mod EU.

I disse dage tager Folkebevægelsen mod EU hul på en ny langvarig kampagne imod resultatet af EU-konventets arbejde - den kommende grundlovstraktat. På hjemmesiden www.folkestyrke.dk bliver det slået fast, at den danske Grundlov og folkestyret er i fare. Den 5. juni markeres det ved en lang række arrangementer rundt om i landet.

- Der er brug for folkestyrke i den kommende forfatningskamp. Det betyder bredest mulig samling i Danmark for et nej ved en kommende folkeafstemning. Og det betyder, at vi må styrke båndene ligesindede kræfter i hele Europa, siger Ditte Staun, talsperson for Folkebevægelsen mod EU.

Hun henviser især til det EU-kritiske netværk TEAM, som samler 53 organisationer fra 20 lande i en fælles kamp mod en føderalistisk superstat, hvor de store lande vil kapre magten, som den nyvalgte koordinator for TEAM, Sharon E. Bonici fra Malta, siger det.

Se mere på...

Folkebevægelsens kampagne-hjemmeside: <http://www.folkestyrke.dk>
TEAM's hjemmeside: <http://www.teameurope.info/press/presrelease-eupresident.0424.htm>

Holger K

fra Socialdemokratisk Folkeparti
er trådt så meget i karakter,

- at hans tosserier på den politiske arena har bragt ham så meget på afveje, - at han nu taler om og støtter kapitalens EU-hær,
- og at spille med på dennes betingelser,
- vil reducere Holger og hans parti, til et tombola hvor vinden blæser i alle retninger.

HAVEFEST

Når regnen hører op og vi nærmer os pinse er det tid for udendørs havefester

**Lørdag den 7. juni
fra 16 til ??**

Inviterer APK i København venner og bekendte m/u påhæng til havegrill og indsamlingsfest på

Trekronergade 59
(tæt ved linie 18)

Tilmeld dig på 51 78 09 06

Medbring en lille gave og penge til auktion samt lidt kød til grillen. Glem ikke musikinstrumenter og det gode humør. Vi sørger for øl og vin til salg samt kaffe og salat.

APK København

OKTOBER BOGBUTIK

København
Willemoesgade 58 E
2100 København Ø
35 43 49 50

Åbningstid:
Mandag 13-17.30
Torsdag 13-17.00

Oktober Bogbutik Fyn
Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83

Åbningstid:
Hverdag 12-17.30

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C
86 18 40 06

Åbningstid:
Man, ons, fre 14-17.00

Frygtens regime

Kan frygten tyrannisere en hel befolkning?

Der findes ganske givet en hel gruppepsykologiske teorier og forklaringer, der fortæller at netop frygten kan få en gruppe til godtage forklaringer, som ellers er i modstrid med al sund fornuft.

I Israel er det forklaringen på, at indbyggerne stemmer en mand som Sharon til magten vel vidende at han ikke vil tøve med at bruge alle magtmidler imod palæstinenserne. Endskønt ethvert institutionsbarn i Danmark ved, at konflikter ikke løses med vold og trusler, men gennem dialog.

De dybt reaktionære pro-israelske neocons, der styrer USA er nået til et kispunkt i Irak-krigen. Endskønt deres nikkedukke Bush har erklæret krigshandlingerne afsluttet, står de nu i Irak overfor militære udfordringer, såvel som politiske, økonomiske, samfundsstrukturelle og ideologiske udfordringer, de ikke er i stand til at løse.

Først blev sundhedsvæsnet, uddannelserne, produktionen og økonomien samt befolkningens generelle sundhedstilstand væsentligt forringet gennem sanktioner og bombninger. Så blev militæret, infrastrukturen, administrationsbygninger, hospitaler og uddannelsesinstitutioner og meget andet knust og ødelagt gennem krig og bombninger. Derefter blev elektricitets- og vandforsyning, fødevarerlagre, uerstattelig kulturarv, undervisningsmidler, hospitals- og computerudstyr mm. ødelagt under plyndringer.

Trods alt dette fortsætter den irakiske befolkning med at forlange irakiske ledere og ikke nikkedukker indsat af

kolonimagten og med at demonstrere imod besættelsen.

Kriseplanen, der er sat i værk indebærer at de midlertidige statholdere udskiftes med andre, der efter sigende er mere bløde, samtidig gøres der store anstrengelser for at få andre lande til at stationere besættelsestropper i Irak med udsagn om humanitære opgaver og genopbygningsretorik. Helt uden hensyntagen til at Irak har al den fornødne intellektuelle ekspertise til selv at kunne klare opgaverne udliciteres genopbygningen til vennerne i de fortrinsvis amerikanske firmaer, der har de rette forbindelser. Betalingen forventes at komme i form af irakernes olie. Imens uro'en og plyndringerne fortsætter ufortrødent får Richard Perle's gode venner, såsom Kharadzi og Chalabi, tid til at opbygge deres støttegrupper. En sund fornuftløsning havde vel været at bruge de dollars, den flygtende Hussein-klike har efterladt til at betale Iraks egne eksperter med og så se at få udskrevet valg til en midlertidig irakisk regering.

Desværre for finansfyrsterne bag det hele viser det sig at dollaren fortsætter det frie fald og aktiekurserne ikke stiger men vakler videre i et lavt leje. Ovenikøbet fortsætter de kritiske røster i USA's fredsbevægelser med at råbe op

om de ikke-eksisterende masseødelæggelsesvåben.

Meget belejligen træder så Al Qaeda ind på scenen med en par attentater i Saudi Arabien og Marokko. Halmstrået gribes straks: Nu blæses der til storalarm mod nye terrorangreb. New York Times, Financial Times, Fox News et af neocons'ernes foretrukne organer, udskriker tirsdag den 20. maj for fjerde gang efter den 11. september FBI's 'orange' alarm (de andre var den 11.9.02, 7.2.03 og 17.3.03). Nu er der høj risiko for terrorangreb over hele nationen og igen forhøjet sikkerhedsberedskab ved lufthavne og regeringsbygninger.

Frygten griber om sig, indkøbene af sikkerhedsværn i virksomheder, der også ejes af neocons, såsom Perle's firma Trireme, stiger til uanede højder og Bush's popularitet stiger mærkbart, mens rygterne iscenesat af Karl Rove, som har iscenesat Bush siden han første gang valgtes til guvernør, breder sig over hele USA's medieverden, og Irakmisinformationerne spredtes fra efterretningstjenestens særlige grupper såsom Special Plans Operation med Shulsky som formand og andre neocons'er som Barry Rubin og Steve Cambone.

GBe

Tilmeld dig allerede nu

APK-SOMMERLEJR 2003

Lørdag den 5. juli til fredag den 11. juli (Nordfyn)

Indsigt - debat - samvær

En aktiv rød sommerlejr - med gode muligheder uanset alder.

Ungdomslejr 2003

DKU holder samme sted sin ungdomslejr

Priser:

Voksne 1140 kr. Reduceret pris
arbejdsløse/studerende/ungdomslejr 900 kr. Børn under 7
gratis, 7-13 270 kr.

Tilmelding og oplysning:

APK-Fyn
Skibhusvej 100, 5000 Odense C
tlf: 66 14 89 83 - 20 95 32 17
e-mail: oktoberfyn@get2net.dk

Netavisen

Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag

www.kpnet.dk

Det europæiske spejlbillede

I England taler man om ”den tunge arv efter Thatcher”. *Jernladyen* tog i 80’erne livtag med den så stolte britiske arbejderbevægelse. Det blev til et frontalt opgør med de største og stærkeste fagforeninger: stålværks-, skibsværfts- og ikke mindst kulminearbejderne. Det kunne mærkes. På 14 år (1984-1998) steg andelen af arbejdspladser, der var helt uden organiserede medlemmer, fra 17 til 40 pct. Andelen af arbejdspladser, hvor alle var organiserede, faldt fra 25 til 9 pct. I dag er kun 30 pct. af den britiske arbejderklasse organiseret mod 50 pct. i 1980. Fire ud af ti virksomheder har tegnet overenskomst mod seks ud af ti i 1980. Storbritannien er det mest ulige samfund i EU – størst forskel mellem rig og fattig.

Thatchers medicin til arbejdsgiverne indebar flere recepter. Noget af det første, hun og den konservative regering gennemførte efter valgsejren i 1979, var et forbud mod eksklusivaftalerne, hvilket blev efterfulgt af en række indskrænkninger i arbejderens øvrige rettigheder: Mindstelønnen blev slettet, fagforeningernes garanterede ret til arbejdspladserne blev forbudt, og fagforeningernes indflydelse på kerneområder – eksempelvis lønforhandlinger – blev undergravet. Privatiseringer gennemførtes over en bred front.

Stor var derfor forhåbningerne, da Labour med Blair i front vandt regeringsmagten tilbage i 1998. Forhåbningerne fortabte sig i skuffelse. Labour har ikke ændret afgørende på stranguleringen af den britiske fagbevægelse. Det er stadig kun hver tredje, der er organiseret. Blair fortsætter privatiserings- og liberaliseringsbølgen. Båndene fra Labour til fagbevægelsen er cuttet.

Afstanden mellem rig og fattig er større i dag end under de konservative regeringer.

Deres sidste nye skud på stammen er en fælles hovedaftale gældende for den samlede arbejderklasse i EU. Arbejderklassens manglende rettigheder for faglig kamp skal formaliseres og institutionaliseres i EU. Denne politik skaber ikke kun større social ulighed, men også større lede ved fagbevægelsens aristokrater. Derfor falder organisationsprocenten.

Faglig kommentar

Det er barske kendsgerninger. Det lykkedes en konservativ regering at knække en fagbevægelse med stolte traditioner, men også besmittet af et arbejderaristokrati, der var korruperet, opkøbt og levede på en del af udbyttet fra den engelske imperialismes profitter i mere end et århundrede. Netop arbejderaristokratiets sammensmeltning med det britiske borgerskab skulle vise sig at være et afgørende faktum for, at det gik som det gik. Der blev ikke bakket om kravet for en samlet kamp mod angrebene. Britisk arbejderklasse lider stadig under arven fra Thatcher. Den arvede Blair.

Schlüters eftermæle hed Nyrop. Navnene er forskellige, men substansen er den samme. Nyrop overtog en privatiseringspolitik, og han førte den igen-

nem. Han reducerede dagpengereetten fra syv til ét år. Befolkningens nej til EU blev omstødt. Danske soldater blev dikteret uden for landets grænser. Den ”garanterede” efterløn blev undergravet. Båndene til fagbevægelsen blev droppet.

Og fagbevægelsens ledere tav!

Aristokraterne i bevægelsen kendte deres plads og ansvarlighed. De bestred administrationen af pensionsformuerne og medlemmernes kontingenter. De levede – og lever – højt på posterne i og uden for bevægelsen til direktørgager. Når det ikke var/er nok, begik og begår de svindel og bedrageri!

Her gælder ikke en speciel britisk vej – endsige en speciel dansk variant. Principperne er de samme, og det gælder for hele det ”europæiske hus”, som monopolernes EU så smukt kaldes. Overalt er det arbejderklassens levevilkår og rettigheder, der står for skud for magthavernes interesser i et stormagts-EU.

Overalt ar arbejderklassens faglige ledere opkøbt af imperialistiske profitere. Overalt mister fagbevægelsen medlemmer og autoritet. Man diskuterer det samme: ”Hvilke smarte reklamekampagner skal iværksættes for at tiltrække ungdommen?”

Deres sidste nye skud på stammen er en fælles hovedaftale gældende for den samlede arbejderklasse i EU. Arbejderklassens manglende rettigheder for faglig kamp skal formaliseres og institutionaliseres i EU. Denne politik skaber ikke kun større social ulighed, men også større lede ved fagbevægelsens aristokrater. Derfor falder organisationsprocenten.

Aristokraterne trækker store vekslere på arbejderklassen. Den skal på sigt nok huske at indløse dem.